

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

zo 6. septembra 2013*

„Hospodárska súťaž — Správne konanie — Rozhodnutie, ktorým sa nariaďuje inšpekcia — Právomoci Komisie v oblasti vykonávania inšpekcií — Právo na obranu — Proporcionalita — Povinnosť odôvodnenia“

V spojených veciach T-289/11, T-290/11 a T-521/11,

Deutsche Bahn AG, so sídlom v Berlíne (Nemecko),

DB Mobility Logistics AG, so sídlom v Berlíne,

DB Energie GmbH, so sídlom vo Frankfurte nad Mohanom (Nemecko),

DB Netz AG, so sídlom vo Frankfurte nad Mohanom,

DB Schenker Rail GmbH, so sídlom v Mainzi (Nemecko),

DB Schenker Rail Deutschland AG, so sídlom v Mainzi,

Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße mbH (DUSS), so sídlom v Bodenheime (Nemecko),

v zastúpení: W. Deselaers, O. Mross a J. Brückner, advokáti,

žalobkyne,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: L. Malferrari, N. von Lingen a R. Sauer, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: pôvodne vo veciach T-289/11 a T-290/11, M. Muñoz Pérez, neskôr vo veciach T-289/11, T-290/11 a T-521/11 S. Centeno Huerta, abogados del Estado,

Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Simm a F. Florindo Gijón, splnomocnení zástupcovia,

a

* Jazyk konania: nemčina.

Dozorný úrad EZVO, v zastúpení: X. A. Lewis, M. Schneider a M. Moustakali, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

ktorých predmetom sú návrhy na zrušenie rozhodnutí Komisie K(2011) 1774 zo 14. marca 2011, K(2011) 2365 z 30. marca 2011 a K(2011) 5230 zo 14. júla 2011, ktorými sa podľa článku 20 ods. 4 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 nariaďujú inšpekcie v Deutsche Bahn AG, ako aj vo všetkých jej pobočkách (veci COMP/39.678 a COMP/39.731),

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predsedníčka komory I. Pelikánová, sudcovia K. Jürimäe a M. van der Woude (spravodajca),

tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. apríla 2013,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Deutsche Bahn AG, DB Mobility Logistics AG, DB Netz AG, DB Energie GmbH, Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße mbH (DUSS), DB Schenker Rail GmbH a DB Schenker Rail Deutschland AG, žalobkyne, ako aj všetky právnické osoby, ktoré Deutsche Bahn priamo alebo nepriamo kontroluje, tvoria medzinárodný podnik vykonávajúci činnosti v oblasti vnútroštátnej a medzinárodnej prepravy tovarov a cestujúcich, logistiky a poskytovaní doplnkových služieb v železničnej doprave. V dcérskych spoločnostiach, ktorých sa prejednávaná vec týka, je priamo alebo nepriamo 100 % vlastníkom Deutsche Bahn.

Prvá inšpekcia

Prvé rozhodnutie o inšpekcii

- 2 Rozhodnutím K(2001) 1774 zo 14. marca 2011 (veci COMP/39.678 a COMP/39.731) (ďalej len „prvé rozhodnutie o inšpekcii“) Európska komisia nariadila Deutsche Bahn a všetkým právnickým osobám, ktoré Deutsche Bahn priamo alebo nepriamo kontroluje, aby sa podrobili inšpekcii podľa článku 20 ods. 4 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).
- 3 Článok 1 prvého rozhodnutia o inšpekcii znie takto:

„Deutsche Bahn AG..., ako aj všetky právnické osoby, ktoré Deutsche Bahn priamo alebo nepriamo kontroluje, vrátane DB Mobility Logistics AG, DB Energie GmbH, DB Schenker Rail GmbH a DB Schenker Rail Deutschland AG, sú povinné podrobiť sa inšpekcii vzťahujúcej sa na ich konania, ktoré mohli porušovať článok 102 ZFEÚ a článok 54 Dohody o EHP v oblasti železničnej prepravy a poskytovania doplnkových služieb v členských štátoch, v ktorých dotknuté dcérske spoločnosti skupiny DB pôsobia v železničnej preprave cestujúcich a tovarov, predovšetkým v Nemecku. Tieto konania sa týkajú možného neoprávneného preferenčného zaobchádzania dohodnutého medzi DB

Energie GmbH a ostatnými dcérskymi spoločnosťami skupiny DB, najmä vo forme rabatového systému vzťahujúceho sa na zásobovanie energiou pre elektrické trakcie, ktoré skupine DB umožňuje obmedziť hospodársku súťaž na nadväzujúcich trhoch so železničnou prepravou.

Inšpekcia sa môže uskutočniť vo všetkých priestoroch skupiny Deutsche Bahn AG (najmä v priestoroch Deutsche Bahn AG, Potsdamer Platz 2, 10785 Berlín, Nemecko, DB Mobility Logistics AG, Potsdamer Platz 2, 10785 Berlín, Nemecko, DB Energie GmbH, Pfarrer-Perabo-Platz 2, 60326 Frankfurt nad Mohanom, Nemecko, DB Schenker Rail GmbH, Rheinstrasse 2, 55116 Mainz, Nemecko, DB Schenker Rail Deutschland AG, Rheinstrasse 2, 55116 Mainz, Nemecko).

Deutsche Bahn AG, ako aj všetky právnické osoby, ktoré Deutsche Bahn priamo alebo nepriamo kontroluje, vrátane DB Mobility Logistics AG, DB Energie GmbH, DB Schenker Rail GmbH a DB Schenker Rail Deutschland AG, umožnia úradníkom a iným sprevádzajúcim osobám povereným Komisiou na vykonávanie inšpekcie, ako aj úradníkom orgánu pre hospodársku súťaž dotknutého členského štátu a úradníkom, ktorých tento orgán splnomocnil alebo vymenoval a ktorí asistujú vyššie uvedeným úradníkom a osobám, počas bežných úradných hodín prístup do všetkých priestorov, na pozemky a do dopravných prostriedkov. Na žiadosť vyššie uvedených úradníkov a osôb im na účely kontroly predloží obchodné knihy a všetky ostatné záznamy bez ohľadu na formu v akej sú uchovávané, a umožnia im tieto knihy a ostatné dokumenty skontrolovať na mieste a vyhotoviť alebo získať kópie z nich alebo výťahy v akejkoľvek forme. Umožnia im úradne zapečatiť všetky prevádzkové priestory a obchodné knihy alebo záznamy na takú dobu trvania a v takom rozsahu, v akom sú potrebné pre inšpekciu. Na žiadosť vyššie uvedených úradníkov alebo osôb bezodkladne na mieste poskytnú vysvetlenia ku skutočnostiam súvisiacim s predmetom a cieľom inšpekcie, a splnomocnia zástupcov alebo členov personálu poskytnúť takéto vysvetlenia. Akceptujú, že sa poskytnuté vysvetlenia zaznamenajú v akejkoľvek forme.“

- 4 V článku 2 prvého rozhodnutia o inšpekcii Komisia spresňuje, že inšpekcia môže začať 29. marca 2011. V článku 3 uvedeného rozhodnutia uvádza, že rozhodnutie o inšpekcii bude oznámené Deutsche Bahn, ako aj všetkým právnickým osobám, ktoré Deutsche Bahn priamo alebo nepriamo kontroluje, bezprostredne pred inšpekciou.
- 5 Prvé rozhodnutie o inšpekcii je odôvodnené:

„Komisia má informácie, podľa ktorých by DB Energie mohla preferenčne zaobchádzať s dotknutými dcérskymi spoločnosťami skupiny DB pôsobiacimi na trhoch so železničnou prepravou cestujúcich a tovaru v členských štátoch, v ktorých tieto dcérske spoločnosti vykonávajú činnosť, najmä v Nemecku, formou rabatového systému vzťahujúceho sa na zásobovanie energiou pre elektrické trakcie. Toto preferenčné zaobchádzanie by mohlo vyplývať najmä zo štruktúry rabatov ponúkaných DB Energie a nebolo by pravdepodobne objektívne odôvodnené. Komisia má informácie, že DB Energie by mohla uplatňovať podobný rabatový systém vzťahujúci sa na zásobovanie energiou pre elektrické trakcie už predtým, a to minimálne od roku 2002. Navyše nemožno vylúčiť, že DB Energie uplatnila tieto alebo podobné rabatové systémy už pred týmto dátumom. Predpokladá sa, že táto obchodná metóda umožňuje dotknutým dcérskym spoločnostiam skupiny DB získať výhodu voči ich konkurentom na nadväzujúcich trhoch so železničnou prepravou cestujúcich a tovaru, najmä v Nemecku, a že skupina DB zároveň môže obmedziť hospodársku súťaž na týchto trhoch. Vyššie opísané konania, ak k nim preukázateľne došlo, predstavujú porušenie článku 102 ZFEÚ a článku 54 Dohody o EHP.

Na účely posúdenia všetkých relevantných skutočností týkajúcich sa údajných zosúladených postupov, ich všeobecného kontextu a určenia presnej miery účasti všetkých dotknutých právnických osôb je potrebné, aby Komisia uskutočnila inšpekcie na základe článku 20 nariadenia č. 1/2003.

Rozhodnutia o určení cien v rámci skupiny DB sa pravdepodobne prijímajú na rôznych úrovniach podniku. Okrem toho je pravdepodobné, že relevantné dôkazy možno nájsť aj v dcérskych spoločnostiach skupiny DB, ktoré zrejme profitujú z údajne neoprávnene zvýhodnených cien, takže môžu obmedzovať hospodársku súťaž na trhoch so železničnou prepravou. Existuje teda domnienka, že by sa dôkazy mohli nájsť na ktoromkoľvek z miest vymenovaných v článku 1 tohto rozhodnutia.

Podľa informácií, ktoré má Komisia k dispozícii, cenový systém, ktorý DB Energie predtým uplatňovala na nemeckých trhoch so železničnou prepravou cestujúcich a tovaru, už bol predmetom právnych sporov v Nemecku, v ktorých boli účastníkmi konania regulačné orgány a orgány hospodárskej súťaže. V dôsledku toho bolo dotknutým právnickým osobám známe, že regulačné orgány a orgány hospodárskej súťaže kontrolujú ich systém určovania cien. Navyše Komisia v minulosti rozhodla, že praktiky skupiny DB v oblasti určovania cien boli v rozpore s článkom 102 ZFEÚ, čo potvrdili aj sudy Európskej únie. Dotknuté právnické osoby by sa teda mohli pokúsiť skryť, zbaviť sa alebo zatajiť dôkazy súvisiace s týmito praktikami, aby zabránili tomu, že prípadné nezákonné praktiky v oblasti určovania cien budú odhalené.

S cieľom zabezpečiť účinnosť inšpekcií, je dôležité, aby sa uskutočnili bez predchádzajúceho upozornenia právnických osôb, ktoré sa zrejme zúčastnili na porušení, a to súčasne na viacerých miestach.

Na tento účel je potrebné rozhodnutie vydané podľa článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003, ktoré nariaďuje inšpekciu u právnických osôb.“

Priebeh prvej inšpekcie

- 6 Ráno 29. marca 2011 sa 32 zamestnancov Komisie dostavilo do priestorov žalobkýň v Berlíne (Nemecko), vo Frankfurte nad Mohanom (Nemecko) a v Mainzi (Nemecko) a oznámili im prvé rozhodnutie o inšpekcii prijaté na základe článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003.
- 7 Žalobkyne kontaktovali svojich právnych zástupcov, ktorí sa zúčastnili na inšpekcii od prvého dňa. Nevzniesli žiadne pripomienky voči inšpekcii a ani nenamietali chýbajúce súdne povolenie. Po oznámení rozhodnutia sa vôbec nebránili inšpekcii v zmysle článku 20 ods. 6 nariadenia č. 1/2003. V dôsledku toho Komisia vôbec nepožiadala o pomoc orgány členského štátu v zmysle toho istého článku 20 ods. 6 uvedeného nariadenia.
- 8 Po doručení prvého rozhodnutia o inšpekcii zástupcovia podniku podpísali zápisnicu o doručení. Odovzdali inšpektorom organizačné štruktúry a telefónne zoznamy podniku, odpovedali na otázky o identite určitých zamestnancov, sprevádzali inšpektorov do kancelárií osôb, na ktoré sa vyšetrovanie zameralo, a nevzniesli námietky proti prehľadaniu uvedených kancelárií. Spisy, ktoré sa v týchto kanceláriách našli, boli preskúmané, niekedy v celom rozsahu. Inšpektori zároveň prehľadali elektronické dokumenty, napr. e-mailly, s pomocou určitých kľúčových slov.
- 9 Od 29. marca 2011 ráno do 31. marca 2011 okolo 14.00 hod. inšpektori Komisie v priestoroch DB Schenker Rail Deutschland v Mainzi objavili dokumenty, o ktorých sa Komisia domnieva, že by mohli naznačovať iné protisúťažné konanie. Toto protisúťažné konanie bolo zamerané na diskrimináciu konkurentov v oblasti železničnej prepravy prostredníctvom infraštruktúry spravovanej žalobkyňami a určitých súvisiacich služieb. Keďže dokument nepochybne súvisel s týmito novými podozreniami, bol odložený bokom.
- 10 Komisia považovala za potrebné začať vyšetrovanie voči DUSS, čo viedlo k prijatiu druhého rozhodnutia o inšpekcii.
- 11 Prvá inšpekcia v Deutsche Bahn a DB Mobility Logistics v Berlíne bola ukončená 31. marca 2011.

Druhá inšpekcia

Druhé rozhodnutie o inšpekcii

12 Rozhodnutím K(2001) 2365 z 30. marca 2011 (veci COMP/39.678 a COMP/39.731) (ďalej len „druhé rozhodnutie o inšpekcii“) Komisia nariadila Deutsche Bahn a všetkým právnickým osobám, ktoré Deutsche Bahn priamo alebo nepriamo kontroluje, aby sa podrobili inšpekcii podľa článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003.

13 Článok 1 druhého rozhodnutia o inšpekcii znie takto:

„Deutsche Bahn AG..., ako aj všetky právnické osoby, ktoré Deutsche Bahn priamo alebo nepriamo kontroluje, vrátane DB Mobility Logistics AG, DB Netz AG, Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße (DUSS) mbH, DB Schenker Rail GmbH a DB Schenker Rail Deutschland AG, sú povinné podrobiť sa inšpekcii vzťahujúcej sa na ich konania, ktoré by mohli porušovať článok 102 ZFEÚ a článok 54 Dohody o EHP v oblasti železničnej prepravy a poskytovania doplnkových služieb v členských štátoch, v ktorých dotknuté dcérske spoločnosti skupiny DB pôsobia v železničnej preprave cestujúcich a tovarov, predovšetkým v Nemecku. Tieto konania sa týkajú možnej neoprávnenej diskriminácie zo strany Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße (DUSS) mbH voči konkurentom skupiny DB s cieľom umožniť skupine DB obmedziť hospodársku súťaž na nadväzujúcich trhoch so železničnou prepravou. Inšpekcia sa môže uskutočniť vo všetkých priestoroch skupiny Deutsche Bahn AG...“

14 V článku 2 druhého rozhodnutia o inšpekcii Komisia spresňuje, že inšpekcia môže začať 30. marca 2011. V článku 3 uvedeného rozhodnutia uvádza, že rozhodnutie o inšpekcii bude oznámené Deutsche Bahn, ako aj všetkým právnickým osobám, ktoré Deutsche Bahn priamo alebo nepriamo kontroluje, bezprostredne pred inšpekciou.

15 Druhé rozhodnutie o inšpekcii je odôvodnené takto:

„Na základe informácií, ktoré má Komisia už k dispozícii, má dôvod domnievať sa, že DUSS by mohla znevýhodňovať konkurentov pôsobiacich v Nemecku na trhoch so železničnej prepravou tým, že im sťažuje ich prístup k terminálom DB alebo ich diskriminuje, čo by jej umožňovalo zneužívať dominantné postavenie na trhu. Toto by mohlo vyplývať zo skutočnosti, že DUSS ponúka nedostatočný prístup k terminálom, poskytuje menej účinné služby alebo odmieta prístup k terminálom. Komisia má informácie, že tieto praktiky sa uplatňujú od roku 2007. Existuje podozrenie, že táto obchodná metóda dotknutým dcérskym spoločnostiam skupiny DB umožňuje získať výhodu voči ich konkurentom na nadväzujúcich trhoch so železničnou prepravou, predovšetkým v členských štátoch, v ktorých tieto dcérske spoločnosti skupiny DB vykonávajú činnosti v oblasti železničnej prepravy, najmä v Nemecku, a že skupina DB môže teda obmedziť hospodársku súťaž na týchto trhoch. ...“

Počas inšpekcii uskutočnených 29. marca 2011 v priestoroch skupiny DB na účely odhalenia údajných praktík týkajúcich sa nezákonných cien bola Komisia informovaná o tom, že dôkazy o vyššie uvedených praktikách sa nachádzajú u právnických osôb skupiny DB. Dotknuté právnické osoby by sa teda mohli pokúsiť skryť dôkazy súvisiace s týmito praktikami, zbaviť sa ich alebo ich zatajiť, aby zabránili tomu, že prípadné nezákonné praktiky budú odhalené.

Okrem toho počas vyššie uvedených inšpekcii Komisia dostala informácie o existencii dôkazov týkajúcich sa údajného protisúťažného konania spočívajúceho v strategickom využívaní infraštruktúry spravovanej spoločnosťami skupiny DB a informácie o poskytovaní služieb v železničnej preprave.

Toto údajné konanie sa týka najmä prístupu k zariadeniam na údržbu a opravu a poskytovania súvisiacich služieb. Zdá sa, že takéto konania môžu byť zamerané na cieľ zabrániť alebo obmedziť činnosti vykonávané konkurentmi skupiny DB v oblasti železničnej prepravy.

...“

Priebeh druhej inšpekcie

- 16 Dňa 31. marca 2011 okolo 14.00 hod., v priebehu prvej inšpekcie, Komisia oznámila žalobkyniam druhé rozhodnutie o inšpekcii z 30. marca 2011.
- 17 Žalobkyne za právnej pomoci svojich právnych zástupcov nevzniesli žiadne pripomienky voči druhému rozhodnutiu o inšpekcii a ani nenamietali chýbajúce súdne povolenie. Po oznámení rozhodnutia sa vôbec nebránili inšpekcii v zmysle článku 20 ods. 6 nariadenia č. 1/2003. V dôsledku toho Komisia vôbec nepožiadala o pomoc orgány členského štátu v zmysle toho istého článku 20 ods. 6 uvedeného nariadenia.
- 18 Druhá inšpekcia v DB Schenker Rail Deutschland v Mainzi bola ukončená 1. apríla 2011.

Tretia inšpekcia

Tretie rozhodnutie o inšpekcii

- 19 Rozhodnutím K(2001) 5230 zo 14. júla 2011 (veci COMP/39.678 a COMP/39.731) (ďalej len „tretie rozhodnutie o inšpekcii“) Komisia nariadila Deutsche Bahn a všetkým právnickým osobám, ktoré Deutsche Bahn priamo alebo nepriamo kontroluje, aby sa podrobili inšpekcii podľa článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003.
- 20 Článok 1 tretieho rozhodnutia o inšpekcii znie takto:

„Spoločnosť Deutsche Bahn AG..., ako aj všetky právnické osoby, ktoré Deutsche Bahn priamo alebo nepriamo kontroluje, vrátane Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Strasse (DUSS) mbH, DB Netz AG, DB Schenker Rail GmbH a DB Schenker Rail Deutschland AG, sú povinné podrobiť sa inšpekcii vzťahujúcej sa na ich konania, ktoré by mohli porušovať článok 102 ZFEÚ a článok 54 Dohody o EHP v oblasti železničnej prepravy a súvisiacich služieb v členských štátoch, v ktorých príslušné dcérske spoločnosti skupiny DB pôsobia v železničnej preprave, predovšetkým v Nemecku. Praktiky sa týkajú údajnej neoprávnenej diskriminácie konkurentov skupiny DB prostredníctvom Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Strasse GmbH (DUSS) mbH, ktoré by skupine DB mohli umožniť obmedziť hospodársku súťaž na naväzujúcich trhoch so železničnou prepravou a tým konkurenčne znevýhodniť konkurentov.

Inšpekcia sa môže vykonať vo všetkých priestoroch skupiny Deutsche Bahn AG...“

- 21 V článku 2 tretieho rozhodnutia o inšpekcii Komisia spresňuje, že inšpekcia sa môže začať 26. júla 2011. V článku 3 uvedeného rozhodnutia Komisia uvádza, že toto rozhodnutie o inšpekcii bude oznámené Deutsche Bahn, ako aj všetkým právnickým osobám, ktoré Deutsche Bahn priamo alebo nepriamo kontroluje, bezprostredne pred inšpekciou.

22 Tretie rozhodnutie o inšpekcii je odôvodnené takto:

„Komisia vedie vyšetrowanie údajného protisúťažného systému strategického používania infraštruktúry spravovanej spoločnosťami skupiny DB. Uvedený údajný systém zahŕňa praktiky prístupu k terminálom a praktiky určovania cien v súvislosti s terminálmi, ako aj praktiky týkajúce sa súvisiacich služieb. Tieto praktiky by mohli mať za cieľ zabrániť, sťažiť alebo predražiť činnosti konkurentov skupiny DB v oblasti železničnej prepravy, ktorí potrebujú prístup k spornej infraštruktúre. V rámci svojich šetrení Komisia vykonala od 29. marca do 1. apríla 2011 inšpekcie v priestoroch spoločností DB AG, DB Mobility Logistics AG, DB Schenker Rail GmbH, DB Schenker Rail DE a DB Energie GmbH.

Na základe informácií, ktoré už Komisia mala k dispozícii, vrátane informácií získaných počas uvedených inšpekcii – hoci nie výlučne na ich základe – Komisia zozbierala dôkazy, ktoré naznačujú, že DUSS mohla znevýhodňovať konkurentov pôsobiacich na trhoch so železničnou prepravou v Nemecku tým, že im bránila, sťažovala alebo predražovala prístup k terminálom, najmä povolením nedostatočného alebo drahšieho prístupu k terminálom, ponúkaním menej výkonných alebo drahších súvisiacich služieb, ako aj zamietaním prístupu k terminálom alebo súvisiacim službám. Takéto praktiky by nemohli byť objektívne odôvodnené. Komisia má informácie, na základe ktorých sa domnieva, že tieto praktiky sa uplatňovali minimálne od roku 2007. Komisia sa okrem toho oboznámila s dokumentom, ktorý by umožňoval ‚skrytú zľavu‘, ktorú DUSS poskytla DB Schenker Rail DE. Podľa dokumentu sa táto zľava uplatňovala ešte v roku 2010. Komisia nemá informácie o tom, odkedy sa táto zľava uplatňovala.

Domnieva sa, že dotknuté dcérske spoločnosti skupiny DB, najmä DB Schenker Rail DE, vďaka týmto praktikám získali konkurenčnú výhodu voči svojim konkurentom na nadväzujúcich trhoch so železničnou prepravou v členských štátoch, kde uvedené dcérske spoločnosti skupiny DB pôsobia na trhu so železničnou prepravou, najmä v Nemecku, a že táto výhoda skupine DB umožňuje obmedziť hospodársku súťaž na uvedených trhoch.“

Priebeh tretej inšpekcie

23 Dňa 26. júla 2011 okolo 9.30 hod. sa zamestnanci Komisie dostavili do priestorov DUSS a oznámili žalobkyniam tretie rozhodnutie o inšpekcii prijaté na základe článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003.

24 Žalobkyne za právnej pomoci svojich právnych zástupcov nevzniesli žiadne pripomienky voči tretiemu rozhodnutiu o inšpekcii a ani nenamietali chýbajúce súdne povolenie. Po oznámení rozhodnutia sa vôbec nebránili inšpekcii v zmysle článku 20 ods. 6 nariadenia č. 1/2003. Komisia teda vôbec nepožiadala o pomoc orgány členského štátu v zmysle toho istého článku 20 ods. 6 uvedeného nariadenia.

25 Tretie inšpekcia bola ukončená 29. júla 2011.

Konanie a návrhy účastníkov konania

26 Žalobkyne návrhmi podanými do kancelárie Všeobecného súdu 10. júna a 5. októbra 2011 predložili žaloby, na základe ktorých sa začali tieto konania.

27 Uzneseniami z 12. januára, 31. januára a 12. marca 2012 bolo Rade Európskej únie, Dozornému úradu EZVO a Španielskemu kráľovstvu povolené vstúpiť do konaní vo veciach T-289/11, T-290/11 a T-521/11 ako vedľajším účastníkom na podporu návrhov Komisie a Dozornému úradu EZVO sa povolilo používať ako jazyk konania angličtinu v rámci písomnej i ústnej časti konaní.

- 28 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (štvrtá komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu položil účastníkom konania písomné otázky a vyzval ich na predloženie určitých dokumentov v dvoch vyhotoveniach. Účastníci konania týmto výzvam vyhovelí v stanovených lehotách.
- 29 Veci T-289/11, T-290/11 a T-521/11 boli spojené na účely ústneho konania a vyhlásenia rozsudku uznesením predsedu štvrtej komory Všeobecného súdu z 22. januára 2013.
- 30 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté počas pojednávania 9. apríla 2013.
- 31 Žalobkyne navrhujú, aby Všeobecný súd:
- zrušil prvé, druhé a tretie rozhodnutie Komisie o inšpekcii,
 - subsidiárne vyhovel námietke nezákonnosti článku 20 ods. 4 až 8 nariadenia č. 1/2003,
 - zrušil všetky opatrenia, ktoré boli vykonané na základe inšpekcii uskutočnených na základe prvého, druhého a tretieho rozhodnutia o inšpekcii,
 - zaviazal Komisiu najmä vrátiť všetky kópie dokumentov, ktoré boli vyhotovené v rámci inšpekcii, pod hrozbou zrušenia budúcich rozhodnutí Komisie Všeobecným súdom,
 - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.
- 32 Komisia, ktorú v konaní podporuje Španielske kráľovstvo, navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žaloby,
 - zaviazal žalobkyne na náhradu trov konania.
- 33 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žaloby v rozsahu, v akom sú založené na námietke nezákonnosti článku 20 ods. 4 až 8 nariadenia č. 1/2003,
 - rozhodol o trovách konania.
- 34 Dozorný úrad EZVO navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žaloby.

Právny stav

- 35 Na podporu svojich žalôb o neplatnosť žalobkyne v podstate predkladajú päť žalobných dôvodov.
- 36 Prvé dva žalobné dôvody sú založené jednak na porušení základného práva žalobkyní na nedotknuteľnosť ich obydľia [článok 7 Charty základných práv Európskej únie (Ú. v. EÚ C 83, 2010, s. 389) a článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“)], z dôvodu chýbajúceho predchádzajúceho súdneho povolenia a jednak na porušení základného práva žalobkyní na účinný prostriedok nápravy (článok 47 Charty

základných práv a článok 6 EDLP) z dôvodu chýbajúceho predchádzajúceho súdneho povolenia a absolútne chýbajúceho súdneho preskúmania rozhodnutí o inšpekcii zo skutkového, ako aj z právneho hľadiska v primeranej lehote.

- 37 V štádiu repliky žalobkyne po písomnej otázke Všeobecného súdu subsidiárne vzniesli na podporu prvého žalobného dôvodu námietku nezákonnosti článku 20 ods. 4 až 8 nariadenia č. 1/2003 pre prípad, že by sa Všeobecný súd domnieval, že uvedené nariadenie nevyžaduje predchádzajúce získanie súdneho povolenia.
- 38 Tretí žalobný dôvod je založený na porušení práv na obranu, keďže druhá a tretia inšpekcia bola založená na informáciách, ktoré boli nezákonne získané počas prvej inšpekcie. Podľa žalobkyní Komisia počas prvej inšpekcie zámerné hľadala informácie o DUSS, hoci sa uvedená inšpekcia týkala len zásobovania elektrickou energiou trakčným vedením (ďalej len „EET“).
- 39 Štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení práv na obranu z dôvodu príliš širokého opisu predmetu inšpekcií v článku 1 každého z týchto troch rozhodnutí o inšpekcii, najmä pokiaľ ide o povahu vytýkaných konaní, geografický rozsah trhu, ako aj dĺžku trvania údajných protiprávných konaní.
- 40 Piaty žalobný dôvod, ktorý je čiastočne spoločný pre všetky tri veci, je založený na porušení zásady proporcionality. Žalobkyne v podstate tvrdia, že Komisia išla nad rámec toho, čo bolo primerané a nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa.
- 41 Komisia sa domnieva, že päť žalobných dôvodov predložených na podporu prvého návrhu je neprípustných a/alebo v každom prípade nedôvodných. Komisia považuje druhý, tretí a štvrtý návrh za neprípustné.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení práva nedotknuteľnosti obydlia z dôvodu chýbajúceho predchádzajúceho súdneho povolenia

- 42 Svojím prvým žalobným dôvodom žalobkyne uplatňujú, že všetky tri rozhodnutia o inšpekcii boli prijaté bez predchádzajúceho súdneho povolenia, čím porušili záruky stanovené zásadou nedotknuteľnosti obydlia, ktorá je zakotvená v článku 7 Charty základných práv a v článku 8 EDLP.
- 43 Subsidiárne v štádiu repliky pre prípad, že by sa Všeobecný súd domnieval, že nariadenie č. 1/2003 nevyžaduje prijatie predchádzajúceho súdneho povolenia, a teda že Komisia nemohla predložiť žiadosť na získanie takeého príkazu, žalobkyne vznášajú námietku nezákonnosti článku 20 ods. 4 až 8 nariadenia č. 1/2003.
- 44 Komisia spochybňuje tak dôvodnosť, ako aj prípustnosť prvého žalobného dôvodu a námietky nezákonnosti.

O prípustnosti

- 45 Komisia vznáša dve rôzne námietky neprípustnosti.
- 46 V prvom rade sa Komisia podporovaná Španielskym kráľovstvom domnieva, že prvý žalobný dôvod uvádzaný na podporu prvej časti návrhov, ktorý sa týka zrušenia troch rozhodnutí o inšpekcii, je v podstate neúčinný a takisto neprípustný vzhľadom na ustálenú judikatúru (rozsudok Súdného dvora zo 17. októbra 1989, Dow Chemical Ibérica a i./Komisia, 97/87 až 99/87, Zb. s. 3165, body 40 a 41, a rozsudok Všeobecného súdu z 8. marca 2007, France Télécom/Komisia, T-339/04, Zb. s. II-521, bod 54). Podľa nej za predpokladu, že by bol žalobný dôvod žalobkyní dôvodný, mohol by mať vplyv len na zákonnosť priebehu inšpekcie, a nie na zákonnosť samotného rozhodnutia o inšpekcii.

- 47 V tejto súvislosti treba jednak konštatovať, že Komisia vo svojich písomnostiach vytvorila chybný vzťah medzi neúčinným charakterom žalobného dôvodu alebo časti návrhu a jeho prípustnosťou. Pri kvalifikácii žalobného dôvodu alebo časti žalobného návrhu ako neúčinných sa totiž vychádza z predpokladu, že žalobný dôvod alebo časť žalobného návrhu bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ich dôvodnosť, nemôžu mať vplyv na riešenie sporu. Naopak, neprípustný žalobný dôvod alebo neprípustná časť žalobného návrhu, hoci by mohli mať vplyv na riešenie sporu, neboli predložené takým spôsobom, ktorý by súdu umožnil posúdiť ich dôvodnosť. V dôsledku toho na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, neúčinnosť tvrdenia v každom prípade nevedie k jeho neprípustnosti.
- 48 Jednak tvrdenie Komisie, v ktorom dospela k záveru, že tvrdenia žalobkýň sú neúčinné, spočíva na nesprávnom výklade prvého žalobného dôvodu.
- 49 V rozsudkoch Dow Chemical Ibérica a i./Komisia, už citovanom v bode 46 vyššie (body 40 a 41), a France Télécom/Komisia, už citovanom v bode 44 vyššie (bod 54), ktoré Komisia citovala na podporu svojho tvrdenia, súd Únie pripomenul, že zákonnosť aktu treba podľa ustálenej judikatúry posúdiť v súvislosti s právnymi a skutkovými okolnosťami existujúcimi ku dňu prijatia tohto aktu a že z tohto dôvodu spôsob, akým sa uplatnilo rozhodnutie nariaďujúce inšpekciu, nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia nariaďujúceho inšpekciu.
- 50 Naopak žalobkyne vo svojom prvom žalobnom dôvode žiadajú, aby Všeobecný súd identifikoval novú formálnu podmienku týkajúcu sa zákonnosti rozhodnutí o inšpekcii. V rozsahu, v akom podľa tvrdení žalobkýň rozhodnutie o inšpekcii musí nevyhnutne byť „spojené“ alebo „previazané“ so získaním príkazu, prvý žalobný dôvod treba chápať v tom zmysle, že Komisia by mohla vydať zákonné rozhodnutia o inšpekcii len v prípade, že by získala predchádzajúci súdny príkaz.
- 51 Za týchto podmienok treba tvrdenia Komisie zamietnuť, pretože žalobný dôvod žalobkýň nie je ani irelevantný, ani neprípustný.
- 52 Po druhé, pokiaľ ide o námietku nezákonnosti vznesenú v štádiu repliky, Komisia podporovaná Európskym úradom EZVO ju považuje za oneskorenú v zmysle článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku.
- 53 Rada sa domnieva, že námietka nezákonnosti je prípustná len v časti týkajúcej sa článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003, ktorý je právnym základom rozhodnutí o inšpekcii. Keďže článok 20 ods. 5 uvedeného nariadenia nijako nesúvisí so skutkovým stavom a žalobkyne sa formálne nebránili voči inšpekcii, je námietka nezákonnosti článku 20 ods. 5 až 8 tohto nariadenia neprípustná.
- 54 Žalobkyne napádajú oneskorenosť námietky nezákonnosti z dôvodu, že len spresňovali hlavný návrh.
- 55 V tejto súvislosti treba konštatovať, že svojím prvým žalobným dôvodom žalobkyne implicitne spochybňujú zákonnosť nariadenia č. 1/2003, na základe ktorého bolo prijaté rozhodnutie. Pretože nariadenie č. 1/2003 výslovne neukladá Komisii povinnosť získať súdny príkaz od Všeobecného súdu alebo od vnútroštátneho súdu, nie je v súlade s ustanoveniami Charty základných práv a EDLP, tak ako ich vykladá Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „Európsky súd pre ľudské práva“). V dôsledku toho treba konštatovať, že – na rozdiel od tvrdení Komisie a Dozorného úradu EZVO – námietka nezákonnosti výslovne vznesená v bode 17 repliky predstavuje rozšírenie žalobného dôvodu uvedeného implicitne, ale jasne v žalobe (pozri v tomto zmysle rozsudok Všeobecného súdu z 18. novembra 2004, Ferriere Nord/Komisia, T-176/01, Zb. s. II-3931, bod 136 a tam citovanú judikatúru).
- 56 Ako však správne pripomína Rada, námietka nezákonnosti vznesená incidenčne podľa článku 277 ZFEÚ pri napadnutí zákonnosti rozhodnutia je prípustná len v prípade, že medzi sporným aktom a právnou normou existuje spojitosť, ktorej údajná nezákonnosť sa namieta. V rozsahu, v akom článok 277 ZFEÚ nemá za cieľ umožniť účastníkovi konania napadnúť uplatniteľnosť akéhokoľvek

všeobecného aktu v prospech akejkoľvek žaloby, musí byť rozsah námietky nezákonnosti obmedzený na to, čo je nevyhnutné na vyriešenie sporu. Z toho vyplýva, že všeobecný akt, ktorého nezákonnosť sa namieta, musí byť priamo alebo nepriamo uplatniteľný na vec, ktorá je predmetom žaloby, a že medzi napadnutým individuálnym rozhodnutím a predmetným všeobecným aktom musí byť priama právna súvislosť (pozri v tomto zmysle rozsudok Všeobecného súdu z 26. októbra 1993, Reinartz/Komisia, T-6/92 a T-52/92, Zb. s. II-1047, bod 57 a tam citovanú judikatúru).

- 57 Vo veci samej prvé, druhé a tretie rozhodnutie o inšpekcii bolo prijaté iba na základe článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003. Článok 20 ods. 5 uvedeného nariadenia nesúvisí s predmetnou vecou a vzhľadom na to, že žalobkyne sa inšpekcii nebránili, stal sa mechanizmus upravený v článku 20 ods. 6 až 8 nariadenia č. 1/2003 neopodstatneným.
- 58 Za týchto podmienok treba konštatovať, že námietka nezákonnosti je prípustná len v rozsahu, v akom sa týka článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003.

O veci samej

- 59 Po prvé žalobkyne sa opierajú o vývoj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, najmä v rozsudkoch *Société Colas Est a i. v. Francúzsko* (16. apríla 2002, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí*, 2002-III), *Société Canal Plus a i. v. Francúzsko* (21. decembra 2010, sťažnosť 29408/08) a *Société Métallurgique Liotard Frères v. Francúzsko* (5. mája 2011, sťažnosť 29598/08) a uvádzajú, že rozhodnutie o inšpekcii, ku ktorému nie je pripojené predchádzajúce súdne uznesenie o povolení inšpekcie, porušuje ich práva zakotvené v článku 7 Charty základných práv. Európsky súd pre ľudské práva zároveň uviedol, že inšpekcie bez predchádzajúceho súdneho povolenia sú z hľadiska sledovaných cieľov neprimerané.
- 60 Podľa žalobkyní je predchádzajúce súdne povolenie potrebné už vo väčšine členských štátov, vrátane Nemecka. Okrem toho zdôrazňujú, že takéto povolenie je potrebné aj pre priestory uvedené v článku 21 ods. 3 nariadenia č. 1/2003. V súčasnosti Komisia pri inšpekcii v priestoroch podnikov je jediným sudcom rozhodujúcim o svojich aktoch.
- 61 Po druhé žalobkyne uvádzajú, že potreba predložiť predchádzajúce súdne povolenie nemôže byť obmedzená na prípad, keď sa podnik bráni inšpekcii v zmysle článku 20 ods. 6 nariadenia č. 1/2003. Po prvé sa totiž domnievajú, že k porušeniu základných práv dochádza v okamihu, keď úradníci Komisie vstúpia do podniku, po druhé, že v okamihu príchodu úradníkov Komisie podnik nemal ani čas a ani prostriedky na to, aby preveril primeranosť inšpekcie, po tretie, že Komisia má právomoc prijať priame donucovacie opatrenia, napr. zapečatenie miestností alebo pokuty, a po štvrté, že možnosť brániť sa inšpekcii alebo nevhodnému konaniu úradníkov Komisie zostane v teoretickej rovine z dôvodu rizika pokuty uloženej v takomto prípade podľa článku 23 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 1/2003, ako to ilustruje jednak konanie, ktoré Komisia nezákonne začala voči spoločnosti Sanofi Aventis (dokument Komisie s referenčným číslom MEMO/08/357 z 2. júna 2008) s cieľom sankcionovať podnik za to, že sa chcel brániť inšpekcii, a jednak priebeh prvej inšpekcie, počas ktorej úradníci Komisie pohrozili zavretím informačného systému žalobkyní, pokiaľ nedostanú heslá ku kontám elektronickej pošty určitých zamestnancov žalobkyní.
- 62 V štádiu repliky žalobkyne uviedli na jednej strane, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že len situácia bezprostredne hroziaceho nebezpečenstva v trestnoprávnej oblasti môže odôvodniť absenciu predchádzajúceho súdneho povolenia, a na druhej strane, že nariadenie č. 1/2003 je nezákonné, ak neumožňuje získanie predchádzajúceho príkazu.
- 63 Komisia spochybňuje všetky argumenty žalobkyní.

- 64 Na úvod treba konštatovať, že na účely preskúmania dôvodnosti prvého žalobného dôvodu treba v podstate preskúmať otázku, či je systém zavedený nariadením č. 1/2003 v súlade so základnými právami. V dôsledku toho sa Všeobecný súd domnieva, že treba v rámci preskúmania dôvodnosti prvého žalobného dôvodu posúdiť dôvodnosť námietky nezákonnosti v rozsahu, v akom sa týka článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003.
- 65 Z tohto hľadiska treba konštatovať, že výkon právomocí v oblasti inšpekcí vykonávaných v podniku zverených Komisii článkom 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 predstavuje evidentný zásah do práva tohto podniku na rešpektovanie súkromného života, obydli a korešpondencie. Uvedené nespochybňuje ani Komisia, ani vedľajší účastníci predmetných konaní. Vo veci samej vyvstáva teda otázka, či chýbajúci predchádzajúci súdny príkaz nevyhnutne vedie k nezákonnému zásahu správy, prípadne či systém zavedený nariadením č. 1/2003 poskytuje dostatočné záruky ochrany v prípade chýbajúceho predchádzajúceho súdneho povolenia.
- 66 Európsky súd pre ľudské práva v nedávnej judikatúre (rozsudky ESLP z 15. februára 2011, Harju v. Fínsko, sťažnosť 56716/09, body 40 a 44, a z 15. februára 2011, Heino v. Fínsko, sťažnosť 56715/09, body 40 a 44) zdôraznil dôležitosť riadneho preskúmania záruk najmä v prípadoch, keď inšpekcie možno vykonať bez predchádzajúceho súdneho povolenia. Následne jasne stanovil zásadu, podľa ktorej chýbajúce predchádzajúce súdne povolenie možno vykompenzovať kompletným preskúmaním uskutočneným po inšpekcii.
- 67 Z tohto dôvodu treba vzhľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva konštatovať, že chýbajúci predchádzajúci súdny príkaz ako taký nevedie k nezákonnosti zásahu v zmysle článku 8 EDLP.
- 68 Tvrdenia žalobkýň zamerané na relativizovanie rozsahu rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva Heino v. Fínsko a Harju v. Fínsko, už citovaných v bode 66 vyššie, nemôžu toto konštatovanie spochybniť.
- 69 Podľa žalobkýň z týchto rozsudkov vyplýva, že len situácia bezprostredne hroziaceho nebezpečenstva s cieľom zabrániť spáchaniu trestného činu môže odôvodniť absenciu predchádzajúceho súdneho povolenia.
- 70 Jednak treba rovnako ako Komisia zdôrazniť, že bod 31 rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Harju v. Fínsko, už citovaný v bode 66 vyššie, o ktorý sa žalobkyne opierajú pri preukazovaní významu existencie bezprostredne hroziaceho nebezpečenstva, sa nachádza v časti rozsudku zhrňujúceho argumentáciu žalovaného a nie v časti rozsudku obsahujúcej posúdenie Európskeho súdu pre ľudské práva. Jednak treba konštatovať, že na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, sa posúdenie Európskeho súdu pre ľudské práva vôbec nezakladá na existencii bezprostredne hroziaceho nebezpečenstva. Existencia bezprostredne hroziaceho nebezpečenstva vôbec nie je rozhodujúcim prvkom ani v rozsudkoch Európskeho súdu pre ľudské práva zo 14. januára 2012, Mastepan v. Rusko (sťažnosť 3708/03), a z 1. apríla 2008, Varga v. Rumunsko (sťažnosť 73957/01). Napokon, ako správne zdôrazňuje Komisia, skutočnosť, že rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Harju v. Fínsko a Heino v. Fínsko, už citované v bode 66 vyššie, spadajú do trestného práva, posilňuje ich význam v predmetných veciach.
- 71 Nemôžu uspieť ani tvrdenia, ktorými sa žalobkyne snažia preukázať, že riešenie vyplývajúce z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Société Colas Est a i. v. Francúzsko, už citovaného v bode 59 vyššie, sa v plnej miere uplatní na vec samu.
- 72 Z tohto rozsudku, najmä z bodu 49, totiž vyplýva, že chýbajúci súdny príkaz je len jedným z prvkov, ktoré Európsky súd pre ľudské práva vzal do úvahy pri vyvodení záveru o porušení článku 8 EDLP. Európsky súd pre ľudské práva predovšetkým zohľadnil rozsah právomocí príslušného orgánu, okolnosti zásahu a skutočnosť, že systém uplatňovaný v tom čase stanovoval len obmedzený počet záruk. Táto situácia sa líši od situácie v práve Únie (pozri body 74 až 99 nižšie).

- 73 Aj keď na rozdiel od tvrdení žalobkýň chýbajúci súdny príkaz sám osebe nemôže viesť k nezákonnosti zásahu, treba preskúmať, či systém zavedený nariadením č. 1/2003, najmä článkom 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003, a spôsob, akým sa vykonal prijatím troch rozhodnutí o inšpekcii, poskytuje primerané a dostatočné záruky zodpovedajúce dostatočne striktnému vymedzeniu právomocí Komisie. Európsky súd pre ľudské práva totiž neustále pripomínal, že prijateľný stupeň ochrany proti zásahom, ktoré by boli v rozpore s článkom 8 EDĽP, si vyžaduje právny rámec a striktné obmedzenia (rozsudky EŠLP Harju v. Fínsko, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 39; Heino v. Fínsko, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 40; Varga v. Rumunsko, už citovaný v bode 70 vyššie, bod 70, a Société Canal Plus a i. v. Francúzsko, už citovaný v bode 59 vyššie, bod 54).
- 74 V tejto súvislosti treba spomenúť existenciu piatich kategórií záruk, po prvé odôvodnenie rozhodnutia o inšpekcii, po druhé obmedzenia uložené Komisii počas inšpekcie, po tretie to, že Komisia nemá možnosť použiť pri inšpekcii násilie, po štvrté zásah vnútroštátnych orgánov a po piate existenciu prostriedkov právnej ochrany *a posteriori*.
- 75 Pokiaľ ide v prvom rade o odôvodnenie rozhodnutia o inšpekcii, z judikatúry vyplýva, že cieľom odôvodnenia je preukázať dôvodnosť zamýšľaného zásahu v dotknutých podnikoch (pozri rozsudok France Télécom/Komisia, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 57 a tam citovanú judikatúru). Ďalej toto rozhodnutie musí spĺňať požiadavky stanovené v článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003. Rozhodnutie teda musí vymedziť predmet a účel inšpekcie, stanoviť dátum, keď sa má začať, uvádzať pokuty podľa článkov 23 a 24 uvedeného nariadenia a právo na podanie žaloby proti tomuto rozhodnutiu na Súdny dvor. Z judikatúry vyplýva, že odôvodnenie musí obsahovať aj predpoklady a domnienky, ktoré Komisia chce preveriť (rozsudok Všeobecného súdu z 12. júla 2007, CB/Komisia, T-266/03, neuvverejnený v Zbierke, body 36 a 37).
- 76 Komisia však nemusí ani uskutočniť presnú právnu kvalifikáciu údajných porušení, ani oboznámiť podnik so všetkými dostupnými informáciami, ani uviesť obdobie, počas ktorého k podozrivému porušeniu dochádzalo (rozsudok France Télécom/Komisia, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 58).
- 77 Na to, aby sa zabezpečilo, že podnik bude môcť uplatniť svoje právo na obranu, musí rozhodnutie o inšpekcii obsahovať okrem formálnych prvkov vymenovaných v článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 aj opis charakteristických znakov údajného porušenia s uvedením predpokladaného relevantného trhu a povahy údajných obmedzení hospodárskej súťaže, ako aj odvetví, ktorých sa týka údajné porušenie, ktoré je predmetom vyšetrovania, vysvetlení týkajúcich sa spôsobu, akým je údajne podnik dotknutý inšpekciami zahrnutý do porušenia, predmetu vyšetrovania a skutočností, ktoré sa majú preveriť (pozri rozsudok France Télécom/Komisia, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 59 a tam citovanú judikatúru).
- 78 Preskúmanie odôvodnenia rozhodnutia súdu umožňuje dbať na dodržiavanie zásady ochrany proti zaujatým alebo neprimeraným zásahom a práv na obranu (rozsudok France Télécom/Komisia, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 57) a zároveň mať na pamäti nevyhnutnosť ponechať Komisii určitý priestor na voľnú úvahu, bez ktorej by ustanovenia nariadenia č. 1/2003 boli pozbavené akéhokoľvek potrebného účinku (uznesenie Súdneho dvora zo 17. novembra 2005, Minoan lines/Komisia, C-121/04 P, neuvverejnené v Zbierke, bod 36).
- 79 V druhom rade sú Komisii počas inšpekcie uložené obmedzenia.
- 80 Po prvé z kontroly začatej Komisiou sú vylúčené dokumenty neobchodnej povahy, t. j. dokumenty, ktoré nesúvisia s činnosťou podniku na trhu (rozsudky Súdneho dvora z 18. mája 1982, AM & S/Komisia, 155/79, Zb. s. 1575, bod 16, a z 22. októbra 2002, Roquette Frères, C-94/00, Zb. s. I-9011, bod 45).

- 81 Po druhé podniky, v ktorých sa uskutočňuje inšpekcia nariadená rozhodnutím o inšpekcii, majú možnosť získať právnu pomoc alebo aj možnosť zachovať dôvernosc korespondencie medzi advokátmi a klientmi, pričom táto posledná záruka sa neposkytuje pri informáciách vymieňaných medzi advokátom previazaným s dotknutým podnikom pracovným vzťahom a daným podnikom (rozsudok Súdneho dvora zo 14. septembra 2010, Akzo Nobel Chemicals a Akros Chemicals/Komisia, C-550/07 P, Zb. s. I-8301, body 40 až 44).
- 82 Po tretie, hoci nariadenie č. 1/2003 ukladá podniku podrobenému inšpekcii povinnosť aktívnej spolupráce, Komisia nemôže uložiť dotknutému podniku povinnosť poskytnúť odpovede, ktoré by tento podnik viedli k priznaniu existencie porušenia, ktorú má preukázať Komisia (rozsudok Súdneho dvora z 18. októbra 1989, Orkem/Komisia, 374/87, Zb. s. 3283, bod 35). Táto zásada rozvinutá v rámci uplatňovania článku 11 nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962, prvého nariadenia implementujúceho článku [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), sa uplatňuje aj na otázky, ktoré inšpektori môžu položiť v rámci inšpekcie vykonávanej podľa článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003.
- 83 Po štvrté treba spomenúť existenciu vysvetliviek doručených podnikom spolu s rozhodnutiami o inšpekcii. Tieto vysvetlivky určujú metodológiu, ktorou je Komisia viazaná pri výkone inšpekcie. Vysvetlivky teda vecne spresňujú obsah zásady dodržiavania práv na obranu a zásadu riadnej správy vecí verejných, tak ako ich vníma Komisia.
- 84 Tieto vysvetlivky spresňujú spôsob, akým sa majú vykonať určité fázy inšpekcie. V spresneniach vo vyššie uvedenej vysvetlivke sa uvádzala povinnosť uviesť mená úradníkov poverených Komisiou alebo príslušným vnútroštátnym orgánom hospodárskej súťaže (bod 1), povinnosť doručiť rozhodnutie povoľujúce inšpekciu (bod 3), taxatívne vymenovanie oprávnených úradníkov (bod 4), právo využiť advokátsku pomoc (bod 6), podmienky zápisu ústnych vysvetlení zamestnancov podniku (body 7 a 8), spôsoby nahliadania do určitých elektronických dokumentov, ich vyhľadávania a kopírovania (body 10 a 11), rôzne spôsoby nahliadania do určitých informácií uložených na informačných nosičoch (body 11 a 12), možnosť získania podpísaného zosumarizovania skopírovaných materiálov (bod 12) a podmienky dôverného nakladania s určitými informáciami alebo určitými obchodnými tajomstvami po ukončení vyšetrovania (body 13 a 14). Tieto údaje sú užitočnými informáciami pre podnik, ak jeho zástupcovia musia posúdiť rozsah ich povinnosti spolupráce.
- 85 V treťom rade Komisia na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, nepoužíva neprimerané donucovacie prostriedky, ktoré by fakticky znemožnili brániť sa inšpekcii v zmysle článku 20 ods. 6 nariadenia č. 1/2003.
- 86 Po prvé z judikatúry totiž vyplýva, že úradníci Komisie majú predovšetkým právo na to, aby im boli predložené dokumenty, ktoré požadujú, právo na vstup do priestorov, ktoré určia, a právo nazrieť do nábytku, ktorí určili. Naopak nemôžu si násilne vynútiť vstup do priestorov alebo nahliadanie do vybavenia kancelárií, resp. nemôžu prinútiť personál podniku k tomu, aby im takýto prístup umožnil, ani vykonať prehliadku bez povolenia osôb zodpovedných za vedenie podniku (rozsudok Súdneho dvora z 21. septembra 1989, Hoechst/Komisia, 46/87 a 227/88, Zb. s. 2859, bod 31).
- 87 Po druhé súbor pravidiel upravujúcich jednak odôvodnenie rozhodnutí o inšpekcii (pozri body 75 až 78 vyššie) a jednak priebeh inšpekcií (pozri body 79 až 84 vyššie) umožňuje podniku účinne uplatniť svoje právo na obranu podľa článku 20 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 v okamihu príchodu inšpektorov, v okamihu oznámenia rozhodnutia o inšpekcii alebo v ktoromkoľvek inom momente počas priebehu inšpekcie.

- 88 Po druhé v tejto súvislosti treba spomenúť, že zástupcovia podnikov, v ktorých sa vykonávajú inšpekcie, môžu nechať zapísať do protokolu všetky údajné nezrovnalosti, ktoré nastali počas inšpekcie, alebo nechať zapísať akúkoľvek výhradu, ktorú by mohli mať, bez toho, aby sa formálne bránili inšpekcii v zmysle článku 20 ods. 6 nariadenia č. 1/2003, ako aj využiť všetky im dostupné prostriedky, aby zachovali hmatateľné dôkazy o uvedených nezrovnalostiach.
- 89 Po tretie treba uviesť, že Komisia v čase príchodu do priestorov podniku musí podniku poskytnúť primeranú, aj keď krátku lehotu, aby s pomocou svojich advokátov preskúmal rozhodnutie o inšpekcii. Okrem toho, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkýň, že k porušeniu základných práv došlo v čase, keď úradníci Komisie vstúpili do podniku, Všeobecný súd sa rovnako ako Komisia domnieva, že inšpekcia sa v žiadnom prípade nezačína pred oznámením rozhodnutia a že samotná skutočnosť vstupu do podniku na účely oznámenia rozhodnutia nie je porušením základného práva. Komisia následne počas inšpekcie musí poskytnúť podniku krátku lehotu na konzultáciu s jeho advokátmi pred začatím vyhotovovania kópií, pred zapečatením alebo pred žiadosťou o ústne vysvetlenie.
- 90 Po štvrté v tejto súvislosti treba uviesť, že Komisia môže uplatniť mechanizmus sankcií upravený v článku 23 nariadenia č. 1/2003 iba v prípade evidentnej obštrukcie alebo zneužitia práva brániť sa inšpekcii. Komisia teda nemôže tento mechanizmus sankcií použiť ako hrozbu s cieľom získať súhlasy od podnikov, ktoré by prekračovali hranice ich povinnosti spolupráce. Z tohto hľadiska treba pripomenúť, že každé rozhodnutie prijaté na základe článku 23 nariadenia č. 1/2003 môže byť predmetom preskúmania zo strany súdu Únie.
- 91 Po štvrté, pokiaľ ide o záruky poskytnuté v kontradiktórnom konaní upravenom v článku 20 ods. 6 nariadenia č. 1/2003, treba konštatovať, že Komisia má povinnosť využiť pomoc vnútroštátnych orgánov štátu, na ktorého území sa má uskutočniť inšpekcia. Toto konanie spúšťa uplatnenie kontrolných mechanizmov, prípadne uplatnenie súdneho preskúmania existujúceho v dotknutom členskom štáte.
- 92 Pokiaľ je vnútroštátny orgán požiadaný o pomoc, dotknutý členský štát musí zabezpečiť, aby činnosť Komisie bola účinná a aby boli dodržané rôzne všeobecné zásady práva Únie, najmä ochrana fyzických a právnických osôb proti svojvoľným alebo neprimeraným zásahom verejnej moci do súkromnoprávnej sféry (rozsudky Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 86 vyššie, bod 33, a Roquette Frères, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 35).
- 93 Príslušný vnútroštátny orgán, či už súdny, alebo iný, má preskúmať, či plánované donucujúce opatrenia nie sú svojvoľné alebo neprimerané vo vzťahu k predmetu kontroly. Komisia má zabezpečiť, aby dotknutý vnútroštátny orgán disponoval všetkými informáciami, ktoré sú potrebné na riadny výkon tejto kontroly, a zabezpečiť dodržiavanie právnych noriem vnútroštátneho práva počas konaní, v ktorých sa uplatňujú donucovacie prostriedky (rozsudky Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 86 vyššie, body 34 a 35, a Roquette Frères, už citovaný v bode 80 vyššie, body 36 a 37).
- 94 Treba dodať, ako správne uviedla aj Komisia, že vnútroštátny súd, ktorý je príslušný povoliť použitie donucovacích prostriedkov, môže položiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku. Okrem toho článku 95 a 105 Rokovacieho poriadku Súdného dvora umožňujú vnútroštátnemu súdu položiť prejudiciálnu otázku v skrátenom konaní a anonymne. Napokon vnútroštátny súd za určitých podmienok môže rozhodnúť o prerušení konania o vydaní súdneho príkazu vzhľadom na to, že čaká na odpoveď Súdného dvora na prejudiciálnu otázku (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdného dvora z 9. novembra 1995, Atlanta Fruchthandelsgesellschaft a i., C-465/93, Zb. s. I-3761, bod 23).
- 95 Po piate vymedzenie zásahu, ktorý predstavuje inšpekcia, spočíva aj na preskúmaní *a posteriori* zákonnosti rozhodnutia nariaďujúceho inšpekciu zo strany súdu Únie.

- 96 V tomto smere článok 20 ods. 8 posledná veta nariadenia č. 1/2003 stanovuje:
- „Zákonnosť rozhodnutia Komisie podlieha len preskúmaniu Súdny dvorom.“
- 97 Z bodu 66 vyššie vyplýva, že existencia úplného súdneho preskúmania *a posteriori* je mimoriadne dôležitá, pretože môže kompenzovať chýbajúci prechádzajúci súdny príkaz. Vo veci samej súd Únie vykonáva úplné preskúmanie rozhodnutí o inšpekcii z právneho a faktického hľadiska (pozri v tejto súvislosti tiež bod 112 nižšie).
- 98 Okrem toho, ako Komisia správne zdôrazňuje, žalobkyne môžu dosiahnuť odklad výkonu rozhodnutia o inšpekcii formou podania žaloby o neplatnosť a súčasne podaním návrhu na odklad výkonu rozhodnutia podľa článku 278 ZFEÚ, prípadne spojený s návrhom v zmysle článku 105 ods. 2 rokovacieho poriadku.
- 99 Napokon článok 340 druhý odsek ZFEÚ vytvára základ pre podanie žaloby smerujúcej k vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie.
- 100 Všeobecný súd sa domnieva, že vo veci samej bolo zaručených všetkých päť druhov vyššie uvedených záruk. Tri rozhodnutia o inšpekcii obsahujú najmä údaje uvedené v článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003. Komisia konkrétne uviedla mená adresátov, dôvody, ktoré viedli k podozreniam o existencii protiprávných konaní, druh protiprávných konaní v rozsahu, v akom by sa mohli preukázať ako protisúťažné, dotknutý trh tovarov a služieb, geografický trh, na ktorom malo dochádzať k údajným protiprávnym konaniam, vzťah medzi týmito údajnými konaniami a konaním podniku, ktorý je adresátom rozhodnutí, úradníkov poverených vykonaním inšpekcie, prostriedky, ktoré majú k dispozícii a povinnosti personálu príslušného podniku, dátum a miesto inšpekcie, sankcie, ktoré budú uložené v prípade obštrukcie, možnosť podania opravného prostriedku a podmienky jeho podania. Z preskúmania štvrtého žalobného dôvodu teda vyplýva, že treba konštatovať, že tieto údaje boli patrične obsiahnuté v troch rozhodnutiach o inšpekcii (pozri bod 184 nižšie).
- 101 Pokiaľ ide o priebeh prvej inšpekcie a jednak tvrdenie žalobkýň, že úradník Komisie sa vyhrážal zavretím ich informačného systému, ak mu žalobkyne neposkytnú heslá ku kontám elektronickej pošty určitých spolupracovníkov, treba konštatovať, že – okrem skutočnosti, že Komisia toto tvrdenie napadla – advokáti žalobkýň formálne nevykonali zápis tohto tvrdenia, takže neexistuje dôkaz, ktorý by uvedené preukazoval. Okrem toho žalobkyne nepochybnili verziu Komisie uvedenú vo vyjadrení k žalobe, podľa ktorej žalobkyne napriek príkazom dosť dlhý čas blokovali prístup do počítačov a ku kontám elektronickej pošty, a to až do druhého dňa inšpekcie bez toho, aby sa Komisia obrátila na vnútroštátne orgány s cieľom použiť donucovacie prostriedky. Pokiaľ ide jednak o vec Sanofi Aventis, zo spisu a najmä z dokumentu Komisie s referenčným číslom MEMO/08/357 z 2. júna 2008 vyplýva, že Komisia nezamýšľala uložiť sankciu z dôvodu všeobecného bránenia inšpekcii, ale z dôvodu, že v tomto konkrétnom prípade sa Komisii zabránilo vyhotovovať kópie určitých dokumentov. Navyše konanie bolo odložené.
- 102 Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 65 až 101 vyššie treba prvý žalobný dôvod a námietku nezákonnosti v rozsahu týkajúcom sa článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 zamietnuť ako nedôvodné.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na účinné súdne preskúmanie

- 103 Žalobkyne sa opierajú hlavne o rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Société Métallurgique Liotard Frères v. Francúzsko a Société Canal Plus a i. v. Francúzsko, už citované v bode 59 vyššie, s cieľom dokázať, že voči zásahu, akým je inšpekcia, mali mať zo skutkového a právneho hľadiska možnosť ešte pred týmto zásahom požadovať súdne preskúmanie v zmysle článku 47 Charty základných práv a článku 6 ods. 1 EDLP.

- 104 Žalobkyne predovšetkým uvádzajú, že ani konanie upravené v článku 20 ods. 8 nariadenia č. 1/2003, ktoré vnútroštátny súdny orgán oprávňuje na posúdenie nezaujatého a primeraného charakteru donucovacích opatrení, ktoré Komisia môže využiť v prípade bránenia sa inšpekcii pri výkone jej rozhodnutia o inšpekcii, ani preskúmanie zo strany súdu Únie nespĺňajú podmienky sformulované judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.
- 105 V odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu žalobkyne spresnili, že sa domnievajú, že na jednej strane článok 6 ods. 1 EDLP ukladá Komisii povinnosť získať predchádzajúci súdny príkaz, v rámci ktorého vnútroštátny súd preverí potrebu a primeranosť inšpekcie zo skutkového a právneho hľadiska. Na druhej strane článok 6 ods. 1 EDLP vyžaduje úplné súdne preskúmanie rozhodnutia o inšpekcii v primeranej lehote pred začatím inšpekcie.
- 106 Komisia jednak tvrdí, že žalobný dôvod žalobkýň je neúčinný, a teda neprípustný, a jednak spochybňuje výklad rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Sociétés Métallurgique Liotard Frères v. Francúzsko, už citovaného v bode 59 vyššie, ktorý uskutočnili žalobkyne. Komisia sa domnieva, že účinné súdne preskúmanie *a posteriori* je dostatočné a že Všeobecný súd môže takéto preskúmanie vykonať.
- 107 Na úvod, pokiaľ ide o prípustnosť, v bode 47 vyššie sa už uviedlo, že neúčinnosť tvrdenia v každom prípade nemôže viesť k jeho neprípustnosti.
- 108 Pokiaľ ide o potrebu získať predchádzajúci súdny príkaz, žalobkyne týmto žalobným dôvodom rovnako ako prvým žalobným dôvodom (pozri v tejto súvislosti body 49 až 51 vyššie) žiadajú, aby Všeobecný súd stanovil novú formálnu podmienku, ktorá by mala vplyv na zákonnosť rozhodnutí o inšpekcii. Predmetný žalobný dôvod treba chápať v tom zmysle, že prijatie rozhodnutia o inšpekcii musí byť podmienené tým, že Komisia získa predchádzajúci súdny príkaz vydaný po úplnom súdnom preskúmaní zo skutkového a právneho hľadiska v zmysle článku 6 ods. 1 EDLP. Pokiaľ ide o potrebu získať predchádzajúci súdny príkaz, druhý žalobný dôvod nemožno považovať za neúčinný.
- 109 Pokiaľ ide v tejto súvislosti o tvrdenia žalobkýň, treba po prvé konštatovať, že výklad rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva Sociétés Métallurgique Liotard Frères v. Francúzsko a Sociétés Canal Plus a i. v. Francúzsko, už citovaných v bode 59 vyššie, ktorý uskutočnili žalobkyne, je nesprávny.
- 110 Treba totiž uviesť, ako správne tvrdí aj Komisia, že z týchto rozsudkov vyplýva, že v nich išlo o intenzitu kontroly a nie o okamih, keď sa má kontrola uskutočniť. Táto kontrola sa má vzťahovať na všetky skutkové a právne okolnosti a má umožniť zodpovedajúcu nápravu v prípade, že už došlo k úkonu, ktorý sa považuje za neoprávnený (rozsudok ESLP Sociétés Canal Plus a i. v. Francúzsko, už citovaný v bode 59 vyššie, bod 36).
- 111 Po druhé rozhodnutie o inšpekcii môže byť predmetom žaloby podľa článku 263 ZFEÚ. V dôsledku toho úplná kontrola *ex ante* uskutočnená vnútroštátnym orgánom, ktorý vydáva príkaz, je v každom prípade neúčinná, na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne. Článok 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 upravuje preskúmanie súdom Únie a ukladá povinnosť informovať o tejto možnosti preskúmania v rozhodnutí, ktoré nariaďuje podriadiť sa inšpekcii v priestoroch podniku. Vo veci samej Komisia túto formálnu požiadavku dodržala pri prijatí prvého, druhého a tretieho rozhodnutia o inšpekcii a žalobkyne vedeli, že môžu podať žalobu s cieľom spochybniť potrebu inšpekcie, ako to dosvedčujú prejednávané veci.
- 112 Po tretie nemožno presvedčivo spochybniť, že Všeobecný súd môže preskúmať skutkové okolnosti a nefunguje iba ako „kasačný súd“, ako uvádzajú žalobkyne. Súdom Únie rozhodujúci o žalobe o neplatnosť podanej na základe článku 263 ZFEÚ proti rozhodnutiu o inšpekcii totiž skúma právny a skutkový stav a je príslušný posúdiť dôkazy a zrušiť napadnuté rozhodnutie. Z judikatúry vyplýva, že v rámci preskúmania rozhodnutí o inšpekcii súd Únie môže skúmať, či existovali dostatočne závažné nepriame dôkazy, na základe ktorých vzniklo podozrenie, že dotknuté podniky porušili pravidlá hospodárskej súťaže (pozri rozsudok Roquette Frères, už citovaný v bode 80 vyššie, body 54 a 55

a tam citovanú judikatúru). Z týchto úvah okrem toho vyplýva, že druhé tvrdenie žalobkýň (pozri bod 105 vyššie), podľa ktorého údajná absencia úplného súdneho preskúmania rozhodnutí o inšpekcii po začatí uvedených inšpekcií porušuje článok 6 ods. 1 EDLP, treba zamietnuť.

- 113 Po štvrté treba zdôrazniť, ako správne uviedla Komisia, že prípadné zrušenie rozhodnutia o inšpekcii alebo konštatovanie nezrovnalosti počas opatrení uplatňovaných poverenými úradníkmi vedie k tomu, že inštitúcia nemôže využiť informácie zozbierané počas sporných konaní na účely konania o porušení práva (rozsudok Roquette Frères, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 49).
- 114 Z tohto dôvodu treba druhý žalobný dôvod zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodný.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení práv žalobkýň na obranu v súvislosti s nezrovnalosťami, ktoré ovplyvnili priebeh prvej inšpekcie

- 115 Žalobkyne v podstate tvrdia, že druhé a tretie rozhodnutie o inšpekcii sa zakladá na informáciách nezákonne získaných v priebehu prvej inšpekcie. Komisia teda už počas prvej inšpekcie zámerne hľadala informácie týkajúce sa DUSS, hoci táto inšpekcia sa týkala iba zásobovania EET. Komisia rovnako porušila právo žalobkýň na obranu.
- 116 Žalobkyne predovšetkým tvrdia, že po prvé Komisia systematicky prehľadala kanceláriu pána M., zodpovedného za „právne záležitosti“ v DB Schenker Rail Deutschland v Mainzi, ktorá spočívala v dôkladnej analýze dokumentov, ktoré očividne nesúviseli s EET. Vlastne v tejto kancelárii Komisia našla najmä niektoré e-maily týkajúce sa DUSS, ktoré zjavne nesúviseli s predmetom prvej inšpekcie a ktoré úradníci V. G. a T. B. preskúmavali a zaznamenali napriek protestom advokáta M. Úradník V. G. následne v spomínanej kancelárii preskúmal určité ďalšie dokumenty týkajúce sa DUSS.
- 117 Po druhé pri elektronickom vyhľadávaní úradníci Komisie použili niektoré heslá, ktoré patrili výlučne DUSS, t. j. „NBS“, „[S.]“, „[T.]“ a „[G.]“. V súvislosti s heslom „[T.]“ žalobkyne zdôrazňujú, že jediným zákazníkom DB Energie pre EET, a teda jediným konkurentom skupiny DB, je podnik TXL, dcérska spoločnosť podniku T, ktorá bola predmetom osobitného preskúmania. V súvislosti s heslom „NBS“ žalobkyne pochybujú o tom, že úradníci Komisie nepoznali jeho význam, predovšetkým vzhľadom na prítomnosť pána N., úradníka Bundesnetzagentur (ďalej len „BNetzA“), experta v danej oblasti, ktorý musel poznať túto skratku, ktorá sa často v tejto oblasti využíva. Navyše je nepravdepodobné, že úradníci Komisie uskutočnili dôkladné preskúmanie bez vopred známeho významu tohto hesla.
- 118 Po tretie úradník Komisie vykonal kontrolu archívov DB Schenker Rail Deutschland v Mainzi a skopíroval dokument s názvom „Európska stratégia terminálov Stinnes Intermodal zo 17. januára 2006“, ktorý zjavne nesúvisel s predmetom inšpekcie.
- 119 Po štvrté samotní úradníci Komisie počas inšpekcie považovali za problematickú skutočnosť, že prvé rozhodnutie o inšpekcii neobsahovalo zmienku o konaní DUSS.
- 120 Po piate žalobkyne tvrdia, že zo spisu vyplýva, že Komisia požiadala niekoľko dní pred začatím prvej inšpekcie podnik T., aby jej potvrdil, či jeho sťažnosť zo 16. marca 2011 je stále aktuálna, čo dokazuje zámer Komisie hľadať informácie o DUSS počas prvej inšpekcie. Navyše krátko pred inšpekciou bolo 32 úradníkov Komisie informovaných o existencii sťažnosti týkajúcej sa DUSS. Okrem toho to dokazuje aj skutočnosť, že podnik T vo svojom liste zo 16. marca 2011 týkajúcom sa spisu DUSS výslovne uviedol referenčné číslo, ktoré Komisia použila v rozhodnutí o inšpekcii EET zo 14. marca 2011 („COMP 39.678“).
- 121 Po šieste žalobkyne žiadajú, aby boli podľa článku 68 ods. 1 rokovacieho poriadku vypočutí páni M. a P.

- 122 Komisia na jednej strane argumentuje, že tvrdenia žalobkýň sú irelevantné, a teda neprípustné, lebo Komisia už pred prvou inšpekciou mala dostatok dôvodov na odôvodnenie druhej a tretej inšpekcie. Pokiaľ ide konkrétne o tretie rozhodnutie o inšpekcii, zdôrazňuje, že sa opierala výlučne o informácie získané pred prvou inšpekciou a o informácie zozbierané počas druhej inšpekcie. Komisia na druhej strane odmieta všetky tvrdenia žalobkýň ako nedôvodné.
- 123 Pokiaľ ide predovšetkým o tvrdenia Komisie týkajúce sa prípustnosti, stačí uviesť, že neúčinnosť tvrdenia v každom prípade nevedie k jeho neprípustnosti (pozri bod 47 vyššie).
- 124 Ďalej treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že informácie získané počas vyšetrovaní nesmú byť použité na iné účely než na tie, ktoré boli uvedené v rozhodnutí o inšpekcii. Cieľom tejto požiadavky je chrániť tak služobné tajomstvo, ako aj právo podnikov na obranu. Tieto práva by boli vážne ohrozené, keby sa Komisia proti podnikom mohla opierať o dôkazy, ktoré boli získané počas vyšetrovania, ale netýkali by sa jeho predmetu alebo účelu (pozri, pokiaľ ide o nariadenie č. 17, rozsudok Súdneho dvora zo 17. októbra 1989, Dow Benelux/Komisia, 85/87, Zb. s. 3137, bod 18).
- 125 Nemožno však z toho vyvodiť záver, že Komisia má zakázané začať vyšetrovanie na účely overenia správnosti alebo doplnenia informácií, o ktorých sa náhodou dozvedela počas predchádzajúceho vyšetrovania, v prípade, že tieto informácie poukazujú na existenciu konaní, ktoré sú v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže uvedenými v Zmluve (pozri, pokiaľ ide o nariadenie č. 17, rozsudok Dow Benelux/Komisia, už citovaný v bode 124 vyššie, bod 19).
- 126 Keďže Komisia opätovne získala tieto dokumenty na základe poverení alebo rozhodnutí a použila ich na účely uvedené v týchto povereniach alebo rozhodnutiach, dodržala práva podnikov na obranu, ako vyplývajú z článku 20 nariadenia č. 1/2003 (rozsudok Všeobecného súdu z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Zb. s. II-931, bod 476).
- 127 Skutočnosť, že Komisia prvý raz získala dokumenty v určitej právnej veci, neposkytuje absolútnu ochranu do takej miery, že by tieto dokumenty nemohli byť legálne požadované v inej veci a použité ako dôkaz. Inak by podniky boli počas vyšetrovania v prvej veci motivované k tomu, aby predložili všetky dokumenty umožňujúce preukázať iné protiprávne konanie a chrániť sa takým spôsobom pred stíhaním v tomto smere. Takéto riešenie by išlo nad rámec toho, čo je potrebné na zachovanie obchodného tajomstva a práva na obranu, a predstavovalo by pre Komisiu neopodstatnenú prekážku pri plnení úlohy dbať na dodržiavanie pravidiel hospodárskej súťaže na spoločnom trhu (rozsudok z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij/Komisia, už citovaný v bode 126 vyššie, bod 477).
- 128 Okrem toho treba uviesť, že právomoci Komisie na vykonanie vyšetrovania by boli pozbavené účinnosti, ak by sa musela obmedziť na žiadosť o predloženie dokumentov, ktoré by bola schopná vopred presne identifikovať. Naopak, také právo zahŕňa oprávnenie hľadať rozličné informácie, ktoré ešte nie sú známe alebo plne identifikované (rozsudok Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 86 vyššie, bod 27, a rozsudok Všeobecného súdu z 11. decembra 2003, Ventouris/Komisia, T-59/99, Zb. s. II-5257, bod 122).
- 129 Práve vo svetle týchto zásad je potrebné preskúmať tvrdenia, ktoré uviedli žalobkyne.
- 130 Pred uskutočnením tohto preskúmania treba uviesť dve úvodné pripomienky. Prvá z týchto pripomienok sa týka tvrdenia Komisie, že tretí žalobný dôvod žalobkýň je irelevantný, pretože Komisia mala pred prvou inšpekciou dostatok dôkazov na odôvodnenie druhej a tretej inšpekcie. V tejto súvislosti treba uviesť, že zo spisu vyplýva, že Komisia sa opierala aj o informácie zozbierané počas prvej inšpekcie.

- 131 Hoci tretie rozhodnutie o inšpekcii je z tohto hľadiska jasné (odôvodnenie 7), druhé rozhodnutie o inšpekcii presne nešpecifikuje, odkiaľ pochádzajú informácie, na základe ktorých Komisia vydala rozhodnutie (odôvodnenie 6).
- 132 Vo svojom vyjadrení k žalobe Komisia uvádza, že už pred prvou inšpekciou mala podozrenie o možnom protisúťažnom konaní spoločnosti DUSS. V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania Všeobecný súd požiadal Komisiu, aby preukázala existenciu týchto podozrení. Komisia teda predložila Všeobecnému súdu sťažnosť podniku T. Zo sťažnosti podniku T vyplýva, že DUSS jej zamietla prístup do terminálu Mníchov-Riem za uspokojivých podmienok.
- 133 Komisia teda mala pred prvou inšpekciou informácie, ktoré mohli viesť k vzniku podozrenia o možnom protisúťažnom konaní DUSS.
- 134 Na rozdiel od tvrdenia Komisie však táto skutočnosť nie je schopná zapríčiniť neúčinnosť žalobného dôvodu žalobkyní. Skutočnosť, že druhé rozhodnutie o inšpekcii sa prijalo počas prvej inšpekcie, dokazuje, že informácie, ktoré boli pri tejto príležitosti zozbierané, boli dôležité pre začatie druhej inšpekcie. Keďže tretia inšpekcia jednoznačne bola založená čiastočne na informáciách, ktoré boli zozbierané počas prvých dvoch inšpekcií, ako vyplýva z odôvodnenia 7 rozhodnutia týkajúceho sa uvedenej inšpekcie, treba vyvodiť záver, že podmienky, za ktorých informácie o DUSS boli počas prvej inšpekcie zozbierané, môžu mať vplyv na zákonnosť druhého a tretieho rozhodnutia o inšpekcii. V dôsledku toho tvrdenie Komisie o neúčinnosti tretieho žalobného dôvodu žalobkyní treba zamietnuť.
- 135 Druhá úvodná poznámka sa týka dôkaznej hodnoty „aide-mémoire“ žalobkyní. V tejto súvislosti treba konštatovať, ako správne uviedla aj Komisia, že tieto „aide-mémoire“ boli spísané najmenej mesiac po ukončení prvej inšpekcie s výnimkou „aide-mémoire“ pána U. P. zo 4. apríla 2011. Najčastejšie citovaná „aide-mémoire“, t. j. „aide-mémoire“ pána M., bola napísaná dva mesiace po tom, čo nastali skutkové okolnosti. Okrem toho stanoviská zástupcov žalobkyní v širokej miere spočívajú na odhadoch zámerov inšpektorov, ktoré nie sú opreté o fakty.
- 136 Treba zároveň uviesť, že tieto skutkové okolnosti sú jedinými dôkazmi, ktoré žalobkyne predložili. Zástupcovia žalobkyní sa nikdy v zmysle článku 20 ods. 6 nariadenia č. 1/2003 formálne nebránili inšpekciami ani nikdy nenechali zapísať do protokolu akúkoľvek nespokojnosť, ktorú by bolo možné v predmetnom konaní preveriť. Prináleží zástupcom žalobkyní zapísať formálnym spôsobom všetky ich výhrady v okamihu, keď k nezákonnému konaniu došlo, a využiť všetky prostriedky, ktoré majú k dispozícii na zachovanie hmatateľných dôkazov (pozri bod 88 vyššie). Tvrdenie žalobkyní, že niektorí úradníci v priebehu prvej inšpekcie ústne potvrdili nezákonnosť vyšetrovania týkajúceho sa DUSS, ktoré Komisia popiera, sa neopiera o nijaký písomný protokol vyhotovený v tej chvíli, ani o akýkoľvek iný dokument, ktorý žalobkyne mohli zhotoviť v čase, keď nastali sporné skutkové okolnosti. V prípade, že takéto formálne dôkazy chýbajú, je veľmi ťažké preukázať existenciu vyšetrovania, ktoré išlo nad rámec predmetu prvého rozhodnutia o inšpekcii. Okrem toho treba uviesť, že páni M. a P. sú autormi niektorých sporných „aide-mémoire“, čo znamená, že spis Všeobecného súdu už obsahuje opis skutkových okolností, za ktorých prebiehala prvá inšpekcia. Za týchto podmienok nie je potrebné ich vypočúť, ako to požadovali žalobkyne.
- 137 V prvom rade treba postupne preskúmať tvrdenia žalobkyní, ktoré sa týkajú po prvé dôkladného prehladania kancelárie pána M., po druhé určitých sporných dokumentov a hesiel a po tretie konania Komisie pred začatím prvej inšpekcie.

O dôkladnom prehľadaní kancelárie pána M.

- 138 Žalobkyne uvádzajú, že Komisia systematicky prehľadala kanceláriu pána M., čo zahŕňalo aj systematické preskúmanie dokumentov, ktoré zjavne nesúviseli s EET. V tejto kancelárii Komisia našla najmä dva e-maily týkajúce sa DUSS, ktoré zjavne nesúviseli s predmetom inšpekcie a ktoré napriek protestom pána M. úradníci V. G. a T. B. preskúmali a informovali o nich. V. G. následne v tejto kancelárii preskúmal niektoré ďalšie dokumenty vzťahujúce sa na DUSS.
- 139 V tejto súvislosti na úvod treba zdôrazniť, že Komisia môže dôkladne prehľadať priestory niektorých kancelárií alebo obsah zakladačov, hoci neexistuje jednoznačné podozrenie, že informácie týkajúce sa predmetu vyšetrovania sa tam nachádzajú, ale je možné to podľa získaných údajov predpokladať. Ako Komisia správne uvádza, obmedzenie sa na vstup do priestorov alebo prehľadanie zakladačov, ktoré jednoznačne súvisia s predmetom vyšetrovania, môže priniesť riziko nenájdenia niektorých dôležitých dôkazov. Tieto dôkazy by napríklad mohli byť zatajené alebo nesprávne označené.
- 140 Navyše súvislosť s predmetom vyšetrovania nemusí byť ihneď ľahko rozpoznateľná a môže nastať situácia, že jedine dôkladné preskúmanie to umožní rozpoznať. Ako Komisia zdôrazňuje, jej úradníci nemajú vždy perfektné technické znalosti zo všetkých oblastí, ktoré sú predmetom vyšetrovania, a nevedia vždy okamžite rozpoznať relevantnosť dokumentu, preto musia vykonávať relatívne široké vyšetrovanie.
- 141 Pokiaľ ide o kanceláriu pána M., vo veci samej boli závažné dôvody odôvodňujúce dôkladné vyšetrovanie. Zo spisu totiž vyplýva, že pán M. bol riaditeľom správy, regulácie a nákupov DB Schenker Rail Deutschland a bol oprávnený nakupovať služby. Z tohto dôvodu uzatváral zmluvy o dodávke EET s DB Energie. DB Schenker Rail Deutschland patrí k DB Schenker Rail, ktorá ako dcérska spoločnosť zodpovedná za prepravu tovarov DB Group je jedným z najväčších zákazníkov DB Energie. Tieto informácie, ktoré žalobkyne nespochybnili, teda odôvodňovali dôkladné prehľadanie kancelárie pána M.
- 142 V tejto súvislosti treba spresniť, že prvá inšpekcia sa vykonala na troch miestach a že k udalostiam opísaným žalobkyňami v bodoch 116 až 118 vyššie došlo na jednom z týchto troch miest (Mainz). Tieto udalosti sa v podstate týkajú jedinej kancelárie a troch z celkového počtu 32 úradníkov poverených Komisiou. Následne treba konštatovať, že počet sporných dokumentov, t. j. jedenásť, sa zdá byť nízky v porovnaní s celkovým počtom dotknutých dokumentov, t. j. približne 1 000 skopírovaných dokumentov a ešte oveľa vyšší počet preskúmaných dokumentov. Napokon Komisia si odniesla kópie iba štyroch dokumentov týkajúcich sa DUSS.
- 143 Za týchto podmienok treba zamietnuť tvrdenia žalobkýň týkajúce sa systematického prehľadania kancelárie pána M. ako nedôvodné.

O sporných dokumentoch a heslách

- 144 Žalobkyne uvádzajú, že na jednej strane počas prvej inšpekcie Komisia preskúmala a čiastočne skopírovala dokumenty, ktoré zjavne nesúviseli s predmetom inšpekcie. Na druhej strane počas elektronického vyhľadávania úradníci Komisie použili niektoré heslá, ktoré patrili výlučne DUSS, a nie EET.
- 145 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že z „aide-mémoire“ vyplýva, že zástupcovia žalobkýň poukázali na to, že niektoré z dokumentov preskúmaných Komisiou podľa nich nesúvisia s predmetom prvej inšpekcie, ale v žiadnom okamihu sa inšpekcii nebránili a ani formálne nezapísali výhradu.

- 146 Po prvé, pokiaľ ide o jedenásť sporných dokumentov, pozostávajú predovšetkým z dvoch prvých e-mailov objavených v kancelárii pána M. poobede 29. marca 2011. Tieto e-maily úradníci V. G. a T. B. po podrobnejšom preskúmaní označili „zástavou“. Doobeda 30. marca 2011 sedem iných dokumentov, z toho päť e-mailov, bolo nájdených v kancelárii pána M. Doobeda 31. marca 2011 úradník Komisie objavil dokument s názvom „Európska stratégia terminálov Stinnes Intermodal zo 17. januára 2006“ v archívoch DB Schenker Rail Deutschland v Mainz. Napokon v štádiu repliky žalobkyne spomenuli iný e-mail pána M. z 2. novembra 2006, ktorého predmetom bol „pilotný projekt prekládkovej stanice Mníchov-Riem“.
- 147 Z písomných podaní účastníkov konania vyplýva, že Komisia si odniesla kópie štyroch z týchto jedenástich dokumentov, a to e-mail pána L. pánovi F. zo 6. novembra 2006, ktorý sa týkal „služieb radenia vagónov v termináli Mníchov-Riem“, e-mail pána S. pánovi M. z 15. septembra 2006, ktorý sa týkal „presunov na prekládkovej železničnej stanici Mníchov-Riem“, e-mail pána M. z 2. novembra 2006, ktorý sa týkal „pilotného projektu prekládkovej stanice Mníchov-Riem“ a dokument „Európska stratégia terminálov Stinnes Intermodal zo 17. januára 2006“.
- 148 Treba teda rozlišovať medzi štyrmi skopírovanými dokumentmi a siedmimi neskopírovanými dokumentmi.
- 149 Pokiaľ ide o dokument „Európska stratégia terminálov Stinnes Intermodal zo 17. januára 2006“ nájdený v archívoch v Mainzi, úradník Komisie tvrdí, že uvedený dokument objavil 31. marca 2011 okolo 12.30 hod. Originál vybral zo zakladača, aby ho prediskutoval s kolegami. Po zhotovení kópie vrátil originál do zakladača, v ktorom ho našiel. Toto uvedené žalobkyne nespochybnili. Z „aide-mémoire“ pána D. vyplýva, že „[pán M.] odišiel do archívu...; očividne tam našiel množstvo dokumentov uložených v rôznych kartónových škatuliach a v skrinách, takže jednoducho vybral náhodne niekoľko kartónových škatúl“. Podľa zástupcu žalobkýň jeho výber sa týkal niektorých „náhodne“ vybraných dokumentov, čo neseďí s tvrdením o zámernom nezákonnom prehľadávaní. Niekoľko ďalších vyhlásení z „aide-mémoire“, ktoré Komisia uvádza vo vyjadrení k žalobe, takisto hovoria v prospech náhodného charakteru vyhľadávania uskutočneného úradníkmi.
- 150 Pokiaľ ide o tri ďalšie dokumenty, ktoré sa všetky našli v kancelárii pána M., ide o dokumenty týkajúce sa terminálu Mníchov-Riem a DUSS, a skutočne v nich ide problematiku uvedenú v sťažnosti podniku T.
- 151 V tejto súvislosti sa predovšetkým preukázalo, že Komisia mala vážne dôvody na to, aby vykonala dôkladnú prehliadku v tejto kancelárii (pozri bod 141 vyššie). Ďalej treba uviesť, že názov a obsah dokumentu nie sú nevyhnutne rozhodujúce pre určenie, či dokument bol skutočne náhodne nájdený, ako to správne podotkla Komisia. Napokon žiaden údaj v „aide-mémoire“ nedokazuje, že úradníci Komisie v rámci dôkladnej prehliadky vykonali cieľené vyhľadávanie týchto troch dokumentov.
- 152 Čo sa týka ďalších siedmich dokumentov, treba konštatovať, že na rozdiel od štyroch skopírovaných dokumentov neobsahujú zmienku o DUSS a termináli Mníchov-Riem. Ide v podstate o dokumenty o zostavovaní vlakových súprav za nediskriminačných podmienok.
- 153 Po vykonaní analýzy jedenástich sporných dokumentov treba za týchto okolností konštatovať, že neexistujú žiadne dôkazy o tom, že došlo k nezákonnému cieľnému vyhľadávaniu.
- 154 Po druhé, pokiaľ ide o heslá použité úradníkmi Komisie od poobedia 29. marca 2011 do oznámenia druhého rozhodnutia o inšpekcii 31. marca 2011 okolo 14:00 hod., žalobkyne uvádzajú ako príklad tieto heslá: „NBS“, [S.]“, „[T.]“ a [G.]“.

- 155 Z „aide-mémoire“ vyplýva, že úradníci Komisie použili počas troch dní a na troch miestach veľký počet hesiel. Na žiadosť Všeobecného súdu Komisia zaslala zoznam hesiel, ktoré boli inšpektorom oznámené na začiatku prvej inšpekcie. Tento zoznam obsahuje cca 90 hesiel. Sporné heslá teda predstavujú nepatrné percento zo všetkých použitých hesiel. Treba zároveň zdôrazniť, že zoznam hesiel, ktoré boli použité počas inšpekcie, sa môže pozmeniť v závislosti od poznatkov získaných počas tejto inšpekcie.
- 156 Pokiaľ ide o heslo „NBS“, je pravda, že sa použilo na konci prvej inšpekcie 31. marca okolo 11.30 hod. Podľa Komisie úradníci nepoznali význam tejto skratky a používali ho len v rámci rýchleho vyhľadávania, aby zistili, či nesúvisí s EET. Z tohto hľadiska treba najprv zdôrazniť, že „NBS“ znamená „Nutzungsbedingungen für Serviceeinrichtungen“, t. j. „podmienky využívania infraštruktúry služieb“. Keďže dodávka EET je podmienkou *sine qua non* pre prístup do elektrickej siete, nemožno vylúčiť existenciu súvislosti s podmienkami využívania infraštruktúry služieb. Ďalej z „aide-mémoire“ pána D. vyplýva, že sa domnieval, že toto heslo mu neumožní dospieť k záveru, že nesúvisí s cenami EET. Nevzniesla teda námietky proti vyhľadávaniu. Napokon na rozdiel od tvrdenia žalobkyní použitie neznámeho hesla zrejme v každom prípade nie je nelogické, ak sa na základe kontextu získaných výsledkov má overiť, či heslo súvisí, resp. nesúvisí s danou problematikou.
- 157 Pokiaľ ide o heslo „[S.]“, nebolo spochybnené, že odkazuje na pána S., riadiaceho pracovníka DUSS. Tento pán pracoval pred koncom mája 2009 v DB Schenker Rail, t. j. v dcérskej spoločnosti skupiny DB, ktorá pravdepodobne bola konaním DB Energie zvýhodňovaná. Je teda možné, že vyhľadávanie inšpektorov sa týkalo len skoršieho obdobia jeho činnosti, ako to tvrdí Komisia.
- 158 Pokiaľ ide o heslo „[T.]“, vysvetlenie Komisie je presvedčivé. Podľa Komisie vzhľadom na to, že podnik T. je konkurentom Deutsche Bahn, a teda je spotrebiteľom potenciálne diskriminovaným zo strany DB Energie, bolo vyhľadávanie informácií na túto tému v rámci prvej inšpekcie zákonné. Tvrdenie žalobkyní, že podnik TXL, t. j. dcérska spoločnosť podniku T., ktorý navyše bol predmetom samostatného vyšetrovania, bol jediným zákazníkom DB Energie pre dodávku EET, a teda jediným konkurentom skupiny DB, nemôže tento záver spochybniť. Podľa Komisie totiž podnik T. podal aj sťažnosť v súvislosti s EET. Navyše je celkom možné, že pracovníci skupiny DB sa pri tejto príležitosti odvolávali skôr na materskú spoločnosť než na dcérsku spoločnosť s cieľom opisu poslednej uvedenej, čo legitimizuje použitie hesla „[T.]“ inšpektormi Komisie.
- 159 Pokiaľ ide o heslo „[G.]“, toto heslo odkazuje na pána G. S., zodpovedného za infraštruktúru tratí a zariadení DB Schenker Rail Deutschland. Inšpektori e-mail zaslaný z jeho mailovej schránky našli v kancelárii pána M. poobede 29. marca 2011. Podľa „aide-mémoire“ pána M. tento e-mail sa týkal opatrení v oblasti cien za zostavenie vlakových súprav. Podľa „aide-mémoire“ pána S. úradníci Komisie použili toto heslo poobede 30. marca 2011, pretože úradníci už nemohli nájsť e-mail, ktorý identifikovali deň predtým, čo potvrdila aj Komisia. Podľa Komisie úradníci, ktorí nemali možnosť preštudovať podrobne tento e-mail 29. marca 2011, chceli zistiť, či tento e-mail týkajúci sa systému cien súvisel so systémom cien v rámci EET, a chceli sa dozvedieť viac o oblasti činnosti pána G. S. Výber tohto hesla teda bol odôvodnený.
- 160 Za týchto podmienok tvrdenia žalobkyní týkajúce sa sporných dokumentov a hesiel treba zamietnuť ako nedôvodné.

O konaní Komisie pred začatím prvej inšpekcie

- 161 Žalobkyne uviedli, že z informácií v spise vyplýva, že Komisia niekoľko dní pred začatím prvej inšpekcie požiadala podnik T., aby jej potvrdil, či jeho sťažnosť zo 16. marca 2011 je stále aktuálna, čo vedie k záveru, že Komisia zamýšľala hľadať počas prvej inšpekcie informácie o DUSS. Okrem toho 32 úradníkov Komisie bolo informovaných o existencii sťažnosti týkajúcej sa DUSS priamo pred

inšpekciou. Okrem iného to dokazuje aj skutočnosť, že v liste zo 16. marca 2011 týkajúcom sa spisu DUSS podnik T. výslovne uvádza referenčné číslo, ktoré Komisia použila v rozhodnutí o inšpekcii EET zo 14. marca 2011 („COMP 39.678“).

- 162 Čo sa týka predovšetkým otázok žalobkýň v súvislosti so skutočnosťou, že Komisia svojim úradníkom pred prvým rozhodnutím o inšpekcii spomenula, že existuje podozrenie voči DUSS, treba konštatovať, že bolo legitímne informovať úradníkov o všeobecnom kontexte veci.
- 163 Ďalej, pokiaľ ide o vzťahy medzi podnikom T. a Komisiou v mesiacoch predchádzajúcich inšpekcii, Komisia v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu objasnila, že podnik T. listom z 26. januára 2011, teda z vlastnej iniciatívy, požiadal o schôdzku, aby sa mohol poinformovať o stave konania po jeho sťažnosti v máji 2009. Na stretnutí 23. februára 2011 Komisia objasnila, že sa prednostne zaoberala sťažnosťou týkajúcou sa EET. Zástupca podniku T. upovedomil Komisiu, že jej prípadne zašle informácie týkajúce sa DUSS, čo urobil v doplňujúcom liste zo 16. marca 2011. Za týchto podmienok treba konštatovať, že kontakty medzi podnikom T. a Komisiou v mesiacoch predchádzajúcich prvej inšpekcii nemôžu slúžiť ako dôkaz o existencii nezákonného zámerného vyhľadávania.
- 164 Tvrdenia žalobkýň týkajúce sa konania Komisie pred začatím prvej inšpekcie treba teda zamietnuť ako nedôvodné.
- 165 Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 123 až 164 vyššie treba zamietnuť tretí žalobný dôvod ako nedôvodný.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na opise predmetu inšpekcií v prvom, druhom a treťom rozhodnutí o inšpekcii

- 166 Žalobkyne v podstate tvrdia, že prvé, druhé a tretie rozhodnutie o inšpekcii porušuje ich práva na obranu z dôvodu príliš širokého opisu predmetu inšpekcií, vzhľadom na informácie, ktoré Komisia už mala k dispozícii, a to s ohľadom na po prvé dotknuté konania, ktoré zahŕňali takmer všetky možné konania DB Energie a DUSS, po druhé na geografický rozsah trhu, ktorý zahŕňa všetky členské štáty, v ktorých dcérske spoločnosti skupiny DB pôsobia, a po tretie na dĺžku údajného protiprávneho konania v rozsahu, v akom prvé, druhé a tretie rozhodnutie o inšpekcii nešpecifikuje v tejto súvislosti žiadne vymedzenie.
- 167 Komisia popiera všetky tvrdenia žalobkýň ako nedôvodné.
- 168 Z tohto hľadiska treba pripomenúť, že článok 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 definuje podstatné skutočnosti, ktoré sa musia uvádzať v rozhodnutí nariaďujúcom inšpekciu, a Komisii ukladá povinnosť uviesť predmet a účel inšpekcie, dátum, keď sa má začať, pokuty podľa článkov 23 a 24 uvedeného nariadenia a právo na preskúmanie takéhoto rozhodnutia súdom Únie.
- 169 Odôvodnenie rozhodnutí nariaďujúcich inšpekciu má teda preukázať dôvodnosť plánovanej kontroly v dotknutých podnikoch a tiež tieto podniky oboznámiť s rozsahom ich povinnosti spolupráce pri úplnom zachovaní ich práv na obranu (pozri, pokiaľ ide o nariadenie č. 17, rozsudky Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 86 vyššie, bod 29, a Roquette Frères, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 47).
- 170 Požiadavka, podľa ktorej Komisia musí uviesť predmet a účel inšpekcie, je základnou garanciou práv na obranu dotknutých podnikov, a preto rozsah povinnosti odôvodnenia rozhodnutí nariaďujúcich inšpekciu nemožno obmedziť z dôvodov týkajúcich sa účinnosti inšpekcie. V tejto súvislosti platí, že Komisia nie je povinná oznámiť adresátovi rozhodnutia, ktorým sa nariaďuje inšpekcia, všetky informácie týkajúce sa údajných porušení, ktoré má k dispozícii, ani presne vymedziť relevantný trh,

ani tieto porušenia presne právne kvalifikovať, ani uviesť obdobie, keď k týmto porušeniam dochádzalo, ale naproti tomu musí jasne uviesť predpoklady, ktoré má v úmysle overiť, to znamená čo hľadá a ktorých bodov sa má inšpekcia týkať (pozri, pokiaľ ide o nariadenie č. 17, rozsudky Dow Benelux/Komisia, už citovaný v bode 124 vyššie, bod 10; Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 86 vyššie, bod 41, a Roquette Frères, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 48).

- 171 Na tento účel je Komisia tiež povinná v rozhodnutí nariaďujúcim inšpekciu uviesť opis podstatných skutočností údajného porušenia, pričom uvedie predpokladaný relevantný trh a povahu údajných obmedzení hospodárskej súťaže, vysvetlenia týkajúce sa spôsobu, akým je údajne podnik dotknutý inšpekciou v porušení zahrnutý, ako aj právomoci, ktoré majú inšpektori Únie (pozri, pokiaľ ide o nariadenie č. 17, rozsudky Súdneho dvora z 26. júna 1980, National Panasonic/Komisia, 136/79, Zb. s. 2033, bod 26, a Roquette Frères, už citovaný v bode 80 vyššie, body 81, 83 a 99).
- 172 Na preukázanie dôvodného charakteru inšpekcie je Komisia v rozhodnutí nariaďujúcim inšpekciu povinná podrobne uviesť, že disponuje informáciami a dôležitými faktickými skutočnosťami, ktoré ju vedú k podozreniu, že sa dotknutý podnik dopustil porušenia (pozri, pokiaľ ide o nariadenie č. 17, rozsudok Roquette Frères, už citovaný v bode 80 vyššie, body 55, 61 a 99).

Prvé rozhodnutie o inšpekcii

- 173 Žalobkyne predmet prvého rozhodnutia o inšpekcii, opísaný v článku 1 uvedeného rozhodnutia, považujú za príliš široký v rozsahu, v akom sa uvedené konania všeobecne vzťahujú na „neoprávnené preferenčné zaobchádzanie dohodnuté medzi DB Energie a ostatnými dcérskymi spoločnosťami skupiny DB, najmä vo forme rabatového systému“ vzťahujúceho sa na zásobovanie EET uplatňovaného v Nemecku.
- 174 Článok 1 prvého rozhodnutia o inšpekcii vymedzuje predmet inšpekcie takým spôsobom, že uvádza, že sa vzťahuje na diskriminačné konania, pričom nie je vylúčené, že tieto konania môžu mať aj inú formu než formu rabatového systému. Z judikatúry citovanej v bode 171 vyššie vyplýva, že od Komisie sa vyžaduje len opis podstatných skutočností údajného porušenia, najmä povaha údajných obmedzení hospodárskej súťaže. Keďže Komisia v rozhodnutí spresnila, že údajné obmedzenie hospodárskej súťaže je diskriminačným konaním, ktoré má predovšetkým formu uplatňovania diskriminačných cien, treba konštatovať, že Komisia splnila túto požiadavku.
- 175 Okrem toho výrok rozhodnutia nutne treba chápať vo svetle jeho odôvodnení. Zdá sa však, že aj keď sa dotknuté konania neobmedzujú výlučne na rabatový systém zavedený po roku 2002, „systémy podobné [uvedenému rabatovému systému] uplatňované pred rokom 2002“ sú taktiež zahrnuté v prvom rozhodnutí o inšpekcii, systém cien vzťahujúci sa na EET (16,7 Hz) je takmer výlučným predmetom inšpekcie. Zároveň z odôvodnenia 6 prvého rozhodnutia o inšpekcii vyplýva, že informácie, ktoré Komisia má k dispozícii, sa týkajú len tarifnej praxe.
- 176 V dôsledku toho, aj keď nemožno vylúčiť, že by sa inšpekcia mohla vzťahovať na značný počet konaní DB Energie, nič to nemení na skutočnosti, že na rozdiel od tvrdenia žalobkýň sa na jednej strane nemôže týkať „potenciálne takmer všetkých“ možných konaní DB Energie a na druhej strane, že domnienky, ktoré Komisia má v úmysle preveriť, sú na základe judikatúry citovanej v bodoch 170 a 171 vyššie jasne špecifikované. Navyše nemožno v žiadnom prípade vopred zamietnuť možnosť, že inšpekcia sa týka všetkých konaní podniku, najmä ak tento podnik vykonáva obmedzený počet činností. Tvrdenia žalobkýň týkajúce sa konaní uvedených v prvom rozhodnutí o inšpekcii treba zamietnuť ako nedôvodné.
- 177 V druhom rade, pokiaľ ide o geografický aspekt, treba najprv pripomenúť, že podľa judikatúry nie je Komisia povinná presne vymedziť relevantný trh (pozri bod 170 vyššie). Ďalej treba konštatovať, že diskriminačný rabatový systém napriek jeho obmedzeniu len na Nemecko by mohol poskytnúť

nenáležitú konkurenčnú výhodu iným dcérskym spoločnostiam skupiny DB na všetkých nadväzujúcich trhoch, na ktorých pôsobia. Ako ale Komisia zdôrazňuje, a žalobkyne to nespochybňujú, na jednej strane niektoré dcérske spoločnosti skupiny DB majú svoje sídlo mimo Nemecka a na druhej strane trh prepravy tovarov po železnici je činnosťou medzinárodnej povahy, v rámci ktorej skupina DB je konkurentom iných zahraničných hospodárskych subjektov. Komisia teda nemala povinnosť obmedziť predmet prvej inšpekcie na Nemecko.

- 178 V treťom rade, pokiaľ ide o časový aspekt, treba uviesť na jednej strane, že podľa judikatúry nie je Komisia povinná uviesť obdobie, keď k týmto porušeniam dochádzalo (pozri bod 170 vyššie), a na druhej strane zo šiesteho odôvodnenia prvého rozhodnutia o inšpekcii vyplýva – ako to uvádza aj Komisia – že dotknuté konania mohli siahať až pred rok 2002. Na rozdiel od tvrdení žalobkýň teda netreba ohraničiť predmet inšpekcie na obdobie po roku 2002.
- 179 Z tohto dôvodu tvrdenia žalobkýň týkajúce sa údajne príliš širokého predmetu prvého rozhodnutia o inšpekcii treba zamietnuť ako nedôvodné.

Druhé a tretie rozhodnutie o inšpekcii

- 180 Pokiaľ ide o druhé a tretie rozhodnutie o inšpekcii, v prvom rade treba konštatovať, že výrok a odôvodnenia vzťahujúce sa na dotknuté konania a geografický a časový aspekt sa v podstate v týchto dvoch rozhodnutiach zhodujú. Tvrdenia žalobkýň týkajúce sa príliš širokého predmetu týchto dvoch rozhodnutí teda možno preskúmať spoločne.
- 181 V druhom rade, pokiaľ ide o dotknuté konania, treba uviesť, že uvedené konania sú opísané v druhom a treťom rozhodnutí o inšpekcii vzhľadom na požiadavky judikatúry citovanej v bodoch 170 a 171 vyššie dostatočne presne. Predovšetkým jednak z článku 1 a odôvodnenia 6 druhého rozhodnutia o inšpekcii a jednak z článku 1 a odôvodnení 6 až 8 tretieho rozhodnutia o inšpekcii vyplýva, že dotknuté konania sa vzťahujú na rôznu diskriminačnú prax DUSS voči konkurentom, najmä na poskytovanie nedostatočného prístupu k terminálom, poskytovanie menej účinných služieb a zamietnutie prístupu k terminálom. Zároveň sa spresnilo, že dotknutým nadväzujúcim trhom je trh železničnej dopravy. Napokon treba uviesť – tak ako to zdôraznila Komisia –, že z piateho žalobného dôvodu vo veci T-290/11 a vo veci T-521/11 vyplýva, že žalobkyne pochopili, na ktoré konania sa inšpekcia vzťahuje. Opísanie podstatných skutočností údajného porušenia v druhom a treťom rozhodnutí o inšpekcii teda bolo dostatočné.
- 182 V treťom rade, pokiaľ ide o geografický aspekt, Komisia nebola povinná obmedziť predmet druhej a tretej inšpekcie na Nemecko, ale mohla ho rozšíriť na všetky členské štáty. Porušenie, na ktorú sa tieto inšpekcie vzťahovali, totiž mohlo ovplyvniť aj nadväzujúci medzinárodný trh služieb železničnej prepravy cestujúcich a tovarov. Komisia zdôrazňuje, že hoci by sa vzalo do úvahy iba využívanie infraštruktúrnych zariadení v Nemecku spoločnosťou DUSS, účinky sa môžu rozšíriť do iných členských štátov. Predovšetkým zo sťažnosti podniku T. vyplýva, že v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania Všeobecný súd oboznámil s tým, že používanie terminálov v Nemecku môže mať vplyv na konkurentov, ktorí chcú poskytovať dopravné služby do iných členských štátov alebo ich poskytovať z iných členských štátov. Okrem toho treba zdôrazniť, tak ako to tvrdí aj Komisia, že rozhodnutia o inšpekcii sú adresované celej skupine DB, a nielen DUSS, t. j. sú adresované aj niektorým organizáciám, ktorých sídlo sa nachádza mimo Nemecka a ktoré vykonávajú medzinárodnú činnosť.
- 183 V štvrtom rade, pokiaľ ide o časový aspekt, treba znova uviesť, že Komisia v zmysle judikatúry nebola povinná špecifikovať obdobie, keď k týmto porušeniam dochádzalo (pozri bod 170 vyššie). Komisia okrem toho správne zdôrazňuje, že na jednej strane skutočnosť, že mala informácie poukazujúce na to, že k dotknutým konaniam dochádzalo prinajmenšom od roku 2007, nemôže vylúčiť, že k nim dochádzalo ešte skôr. Na druhej strane Komisia okrem toho poukazuje na to, že mala indície o skrytej

zľave poskytovanej zo strany DUSS spoločnosti DB Schenker Rail Deutschland bez znalosti dátumu začiatku jej uplatňovania. Nie je teda potrebné, aby Komisia bola povinná vymedziť časový aspekt druhého a tretieho rozhodnutia o inšpekcii.

184 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné zamietnuť štvrtý žalobný dôvod ako nedôvodný.

O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality

185 Žalobkyne v podstate tvrdia, že prvé, druhé a tretie rozhodnutie o inšpekcii sú neprimerané. Komisia išla nad rámec toho, čo bolo primerané a nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa.

186 V súvislosti s prvým rozhodnutím o inšpekcii žalobkyne po prvé tvrdia, že sporný rabatový systém sa uplatňoval od roku 2003 transparentne. Zmluva o zásobovaní EET uzatvorená s každým zákazníkom, ktorá obsahovala tarifný systém, ako aj štruktúru rabatového systému, je dostupná na internete. Nebol teda dôvod domnievať sa, že existujú tajné výnimky odôvodňujúce inšpekciu. Po druhé tento rabatový systém bol viackrát kontrolovaný vnútroštátnymi orgánmi a súdmi a dospelo sa k záveru, že je v súlade s „kartelovým právom“. Komisia, ktorá bola informovaná o týchto konaniach, si mohla zabezpečiť všetky relevantné informácie v rámci spolupráce s Bundeskartellamt (ďalej len „BKartA“), upravenej v článku 12 ods. 1 nariadenia č. 1/2003. Po tretie nebolo relevantné v prvom rozhodnutí o inšpekcii uviesť rozhodnutie pred pätnástich rokov (pozri bod 221 nižšie), v ktorom navyše žalobkyne neskrývali dôkazy, s cieľom odôvodniť potrebu inšpekcie a naznačuje to, že Komisia „nekonala v dobrej viere“, čo nie je v súlade s prezumpciou neviny zaručenou článkom 6 ods. 2 EDLP. Po štvrté vykonanie inšpekcie bolo neprimerané vzhľadom na povahu hľadaných informácií. Po piate prvé rozhodnutie o inšpekcii neobjasnilo, z akého dôvodu Komisia otáľala s uskutočnením tejto inšpekcie päť rokov, ak vedela o existencii tohto rabatového systému od roku 2006. Po šieste na určenie, či konania sankcionované podľa článku 102 ZFEÚ boli objektívne odôvodnené, boli interné dokumenty, akými sú subjektívne hodnotenia spolupracovníkov, irelevantné.

187 Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti nie je žiaden dôvod domnievať sa, že žalobkyne vo veci samej sa pokúšali zatajiť dôkazy a z hľadiska zásady proporcionality by postačovalo predložiť žiadosť o informácie podľa článku 18 nariadenia č. 1/2003, akou je žiadosť zo 4. augusta 2011.

188 V štádiu repliky žalobkyne tvrdia, že kontrola potreby a primeranosti rozhodnutia o inšpekcii nemôže byť vykonaná bez kontroly indícií, ktoré Komisia mala k dispozícii. Nabádajú teda Všeobecný súd, aby si od Komisie vyžiadal uvedené indície.

189 Na pojednávaní žalobkyne uviedli, že dokumenty týkajúce sa druhej inšpekcie, ktoré boli zabavené v priebehu prvej inšpekcie, nemohli byť odsunuté bokom a uložené do zapečatenej kancelárie na účely neskoršieho skopírovania.

190 Pokiaľ ide o druhé a tretie rozhodnutie o inšpekcii, žalobkyne po prvé vznášajú námietku nepríslušnosti Komisie, pretože prístup k železničným infraštruktúram bol vyčerpávajúcim spôsobom upravený vnútroštátnymi odvetvovými predpismi. V každom prípade vzhľadom na široké právomoci nemeckého odvetvového regulátora BNetzA nemožno inšpekciu Komisie považovať za nevyhnutnú. Po druhé Komisia mala svoj postup zosúladiť s postupom BNetzA, aby získala informácie a zabránila paralelným konaniam. Po tretie Komisia mohla získať potrebné informácie na základe žiadosti o informácie podľa článku 18 nariadenia č. 1/2003, najmä pokiaľ ide o tretie rozhodnutie o inšpekcii. V prípade na seba nadväzujúcich inšpekcií totiž musia existovať osobitne vážne dôvody, ktoré ich odôvodňujú.

191 Komisia uvádza, že všetky tvrdenia žalobkyň treba zamietnuť ako nedôvodné.

- 192 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada proporcionality, ktorá je časťou všeobecných zásad práva Únie, si vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie nepresahovali hranice toho, čo je primerané a nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa, pričom, ak sa ponúka výber medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné použiť opatrenie, ktoré je najmenej obmedzujúce, a spôsobené ťažkosti nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 13. novembra 1990, Fedesa a i., C-331/88, Zb. s. I-4023, bod 13, a zo 14. júla 2005, Holandsko/Komisia, C-180/00, Zb. s. I-6603, bod 103).
- 193 Pokiaľ ide o rozhodnutie nariaďujúce inšpekciu, dodržiavanie zásady proporcionality predpokladá, aby plánované opatrenia nespôsobovali neprimerané a neprípustné ťažkosti vo vzťahu k cieľom sledovaným predmetnou inšpekciou (pozri, pokiaľ ide o nariadenie č. 17, rozsudok Roquette Frères, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 76). Voľba, ktorú má Komisia vykonať medzi inšpekciou vykonanou na základe jednoduchého poverenia a inšpekciou nariadenou rozhodnutím, však nezávisí od takých okolností, akými je osobitná závažnosť situácie, mimoriadna naliehavosť alebo potreba absolútneho utajenia, ale závisí od potreby primeraného vyšetrovania vzhľadom na osobitosti konkrétneho prípadu. Preto, ak má rozhodnutie o inšpekcii Komisii umožniť len zhromaždiť skutočnosti nevyhnutné na posúdenie prípadnej existencie porušenia Zmluvy, nie je také rozhodnutie v súlade so zásadou proporcionality (pozri, pokiaľ ide o nariadenie č. 17, rozsudky National Panasonic/Komisia, už citovaný v bode 171 vyššie, body 28 až 30, a Roquette Frères, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 77).
- 194 V zásade je to Komisia, ktorá má posúdiť, či je daná informácia potrebná na odhalenie porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, a hoci už disponuje informáciami, najmä skutočnosťami preukazujúcimi existenciu porušenia, Komisia sa môže oprávnenne domnievať, že je nevyhnutné nariadiť doplňujúce preverenia, ktoré jej umožnia lepšie preukázať porušenie alebo jeho trvanie (pozri, pokiaľ ide o nariadenie č. 17, rozsudky Orkem/Komisia, už citovaný v bode 81 vyššie, bod 15, a Roquette Frères, už citovaný v bode 80 vyššie, bod 78).
- 195 Vo svetle týchto zásad treba posúdiť tvrdenia žalobkyň.
- 196 Na úvod treba zamietnuť ako oneskorené v zmysle článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku výhrady žalobkyň vznesené v štádiu repliky a počas pojednávania, ktoré sa týkajú jednak skutočnosti, že kontrola potreby a primeranosti rozhodnutia o inšpekcii nemôže byť vykonaná bez preverenia povahy indícií, ktoré mala Komisia k dispozícii, a jednak skutočnosti, že dokumenty týkajúce sa druhej inšpekcie, ktoré boli v priebehu prvej inšpekcie ponechané bokom, nemohli byť uschované v zapečatenej kancelárii.
- 197 Treba pripomenúť, že v súlade s článkom 48 ods. 2 rokovacieho poriadku je uvádzanie nových dôvodov prípustné počas konania len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na nových právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania. Vo veci samej, ako správne uviedla Komisia, výhrady vznesené žalobkyňami nemožno považovať za rozšírenie žalobných dôvodov, ktoré boli predtým priamo alebo implicitne uvedené v žalobe, ktorou začalo konanie, a ktoré s nimi úzko súvisia. V dôsledku toho tieto výhrady treba vyhlásiť za neprípustné.
- 198 V dôsledku toho nie je predovšetkým dôvod vyhovieť žiadosti žalobkyň na predloženie indícií, ktorými Komisia disponovala pred prvou inšpekciou.
- 199 Pokiaľ ide o ostatné výhrady vznesené žalobkyňami, v prvom rade treba konštatovať, že žalobkyne predkladajú určitý počet argumentov, ktorými chcú preukázať, že jednak Komisia nebola príslušná vykonať inšpekciu v ich priestoroch z dôvodu existencie odvetvových predpisov upravujúcich dopravu na vnútroštátnej úrovni. Jednak inšpekcie boli neprimerané, pretože Komisia mohla získať všetky potrebné informácie od vnútroštátnych orgánov, ktoré v minulosti vydali niekoľko rozhodnutí a rozsudkov v súvislosti s tými istými praktikami.

- 200 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že po prvé z ustálenej judikatúry vyplýva, že na účely splnenia úlohy, ktorá bola Komisii zverená Zmluvou, Komisia nemôže byť viazaná rozhodnutím, ktoré vydal vnútroštátny súd podľa článku 101 ods. 1 ZFEÚ a článku 102 ZFEÚ. Komisia je teda oprávnená kedykoľvek prijať individuálne rozhodnutia s cieľom uplatniť články 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ, aj keď dohoda alebo prax už bola predmetom rozhodnutia vnútroštátneho súdu a rozhodnutie, ktoré Komisia zamýšľa prijať, je v rozpore s uvedeným súdnym rozhodnutím (pozri rozsudky Všeobecného súdu France Télécom/Komisia, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 79, a z 10. apríla 2008, Deutsche Telekom/Komisia, T-271/03, Zb. s. II-1747, bod 120 a tam citovanú judikatúru).
- 201 V bode 263 rozsudku Deutsche Telekom/Komisia, už citovaného v bode 200 vyššie, Všeobecný súd zároveň potvrdil, že existencia odvetvových predpisov je pre posúdenie proporcionality rozhodnutia Komisie v oblasti hospodárskej súťaže irelevantná. Táto zásada platí tak pre konečné rozhodnutie, ako aj pre rozhodnutie o inšpekcii.
- 202 Napokon Všeobecný súd vo svojich rozsudkoch France Télécom/Komisia, už citovanom v bode 44 vyššie (body 79, 80 a 86), a CB/Komisia, už citovanom v bode 75 vyššie (bod 48), pripomenul, že uskutočnenie predchádzajúcich stretnutí Komisie so žalobkyňami alebo skutočnosť, že vnútroštátny orgán už začal vo veci konať, nemôže mať vplyv na právomoci v oblasti vykonávania vyšetrovaní zverené Komisii nariadením č. 1/2003.
- 203 Po druhé treba zdôrazniť, tak ako urobila aj Komisia, že nie je dôvod domnievať sa, že vnútroštátne orgány preskúmali všetky dôležité otázky a v priebehu správnych a súdnych konaní uvádzaných žalobkyňami zozbierali všetky skutkové okolnosti. Okrem toho zo spisu vyplýva, a žalobkyne to nespochybňujú, že medzi žalobkyňami a vnútroštátnymi orgánmi sa uskutočnili iba stretnutia v súvislosti so zásobovaním EET. V dôsledku toho BKartA a BNetzA nikdy nezačali v tejto súvislosti formálne zisťovacie konanie.
- 204 Po tretie treba konštatovať, že Komisia predložila niekoľko skutkových okolností, ktoré žalobkyne nespochybnili. Podľa Komisie rozsudok Oberlandesgericht Frankfurt-am-Main (Vyšší krajský súd vo Frankfurte nad Mohanom, Nemecko), na ktorý sa odvolávajú žalobkyne a ktorým sa v súvislosti s rabatovým systémom zamieta výhrada porušenia vnútroštátnych predpisov o hospodárskej súťaži, sa týka len vnútroštátneho práva, a nie práva Únie. Ďalej dôvodom pre nadobudnutie právoplatnosti tohto rozsudku bola skutočnosť, že sťažovatelia v uvedenej veci a žalobkyne sa počas odvolacieho konania dohodli na mimosúdnom vyrovnaní. Okrem toho v rámci uvedeného odvolania BKartA výslovne poukázal na protisúťažnú povahu dotknutého rabatového systému, čo spochybňuje tvrdenie žalobkyň, že vnútroštátne orgány schválili rabatový systém. Komisia takisto uvádza, že tento rozsudok bol vydaný roku 2006 a týkal sa udalostí siahajúcich až do roku 2003, zatiaľ čo jej vyšetrovanie sa týka neskoršieho obdobia. Napokon rozsudok Oberlandesgericht Frankfurt-am-Main odporuje rozsudku toho istého súdu, ktorý bol vydaný krátko po predchádzajúcom rozsudku, čo pravdepodobne vysvetľuje mimosúdne vyrovnanie v prvej veci.
- 205 Opierajúc sa o body 199 až 204 vyššie, všetky tvrdenia týkajúce sa preukázania nepríslušnosti Komisie alebo neprimeranosti inšpekcii z dôvodu existencie predchádzajúcich vnútroštátnych rozhodnutí musia byť zamietnuté ako nedôvodné.
- 206 V druhom rade, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyň, podľa ktorého by podľa článku 18 nariadenia č. 1/2003 vo veci samej z hľadiska zásady proporcionality postačovala žiadosť o informácie, treba konštatovať, že tri nariadené inšpekcie nie sú z hľadiska ich kontextu neprimerané.
- 207 Po prvé treba uviesť, že podľa judikatúry citovanej v bodoch 193 a 194 vyššie jednak voľba uskutočnená Komisiou medzi inšpekciami nariadenou rozhodnutím a iným menej obmedzujúcim vyšetrovacím opatrením závisí od potreby primeranej prehliadky s ohľadom na osobitosti prípadu. Jednak v zásade prináleží Komisii posúdiť, či je daná informácia potrebná na odhalenie porušenia pravidiel hospodárskej súťaže. Okrem toho treba uviesť, že oprávnenia Komisie na vykonanie vyšetrovania by boli pozbavené

účinnosti, ak by sa musela obmedziť na žiadosť o predloženie dokumentov, ktoré by bola schopná vopred presne identifikovať. Naopak, také právo zahŕňa oprávnenie hľadať rozličné informácie, ktoré ešte nie sú známe alebo plne identifikované (rozsudok Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 86 vyššie, bod 27, a rozsudok Ventouris/Komisia, už citovaný v bode 128 vyššie, bod 122). V dôsledku toho má Komisia nevyhnutne určitý priestor na voľnú úvahu v súvislosti s voľbou vyšetrovacieho opatrenia.

- 208 Po druhé, pokiaľ ide vo veci samej o prvé rozhodnutie o inšpekcii, treba najprv konštatovať, tak ako to tvrdí Komisia, že v rozsahu, v akom hľadané informácie zahŕňali skutočnosti spôsobilé preukázať prípadnú snahu o vylúčenie konkurentov prostredníctvom neoprávneného preferenčného zaobchádzania formou rabatového systému na dodávku EET priznaného spoločnostiam patriacim do tej istej skupiny, Komisia mohla na účely primeraného vyšetrenia veci uskutočniť túto inšpekciu. Je ťažké predstaviť si, že by Komisia prípadne mohla získať tieto informácie iným spôsobom ako prostredníctvom inšpekcie. Ako Komisia správne zdôrazňuje, žiadosť o informácie podľa článku 18 nariadenia č. 1/2003 nezaručuje, že podniky jej zašlú také dokumenty, akým sú e-maily, ktoré by im priťažili.
- 209 Ďalej treba konštatovať, že údajne verejne dostupné skutočnosti, t. j. zmluva o zásobovaní EET, neboli dostatočné na dôkladné preukázanie existencie a rozsahu údajného porušenia článku 102 ZFEÚ. Komisia totiž zdôrazňuje, že informácie dostupné na internete neumožňovali zistiť najmä to, ktoré podniky skutočne dostávajú zľavy a v akej výške. Tieto informácie takisto neumožňovali získať poznatky o obchodnej stratégii podniku a jej následkoch. Zozbieranie údajov o existencii aktívnej protisúťažnej stratégie podniku je dôležité, lebo existencia takejto stratégie na jednej strane umožňuje objasniť rôzne skutkové okolnosti, ktoré možno považovať za zneužívajúce, a na druhej strane môže byť podľa tvrdenia Komisie priťažujúcou okolnosťou. Žalobkyne navyše takýto skutkový stav potvrdili, keď v replike vysvetľovali, že hľadané informácie ako také neexistovali, lebo ich vyhľadanie si vyžadovalo spojenie rôznych sítě existujúcich, avšak nedostupných dokumentov.
- 210 Z tohto hľadiska treba zároveň zamietnuť tvrdenie žalobkýň, že potreba zosumarizovania informácií si skôr žiada podanie žiadosti o informácie než vykonanie inšpekcie. Keďže tieto informácie neboli dostupné, hrozilo stále riziko zničenia dôkazov. Navyše, ako tvrdia žalobkyne, skutočnosť, že Komisia v skorších veciach postupovala inak s cieľom oboznámiť sa s obchodnou stratégiou dotknutých podnikov, nemôže sama osebe obmedziť právomoc Komisie uskutočniť inšpekciu v predmetných veciach. Treba v tejto súvislosti konštatovať, že žalobkyne v každom prípade ani nešpecifikovali skoršie veci, na ktoré sa odvolávajú, ani nepredložili nijakú konkrétnu informáciu, na základe ktorej by bolo možné porovnať okolnosti v uvedených veciach s okolnosťami v prejednávaných veciach.
- 211 Navyše pokiaľ ide o tvrdenie, že také interné dokumenty, akými sú subjektívne hodnotenia spolupracovníkov, sú irelevantné pre určenie objektívne odôvodneného charakteru konania z hľadiska článku 102 ZFEÚ, treba konštatovať, že inšpekcia *a priori* nemá ako hlavný cieľ získať svedectvá spolupracovníkov. V závislosti od okolností veci môže byť v každom prípade nutné zozbierať svedectvá spolupracovníkov na účely získania určitých posúdení skutkových okolností súvisiacich s činnosťou alebo stratégiou podniku.
- 212 Napokon pokiaľ ide o tvrdenie, že žiadosť o informácie podľa článku 18 nariadenia č. 1/2003 by bola postačujúca, keďže Komisia 4. augusta 2011 podala takúto žiadosť, t. j. pretože Komisia mohla počas konania získať od žalobkýň informácie inou cestou ako inšpekciou, treba konštatovať, ako správne uviedla Komisia, že skutočnosť, že Komisia podala po druhej a tretej inšpekcii žiadosť o informácie, nie je relevantná na určenie, či uvedené inšpekcie boli odôvodnené z hľadiska zásady proporcionality na účely preukázania existencie porušenia článku 102 ZFEÚ.

- 213 Po tretie, pokiaľ ide o druhé a tretie rozhodnutie o inšpekcii, treba konštatovať, že žalobkyne neuvádzajú žiadne nové tvrdenie v porovnaní s tvrdeniami uvedenými v súvislosti s prvou inšpekciou, ktoré by podporilo ich výhradu, že žiadosť o informácie podľa článku 18 nariadenia č. 1/2003 by bola postačujúca. Okrem toho tvrdia, že pokiaľ ide o tretie rozhodnutie o inšpekcii, v prípade nadväzujúcich inšpekcii musia existovať osobitne závažné dôvody, ktoré tieto inšpekcie odôvodňujú.
- 214 V každom prípade treba najprv konštatovať, že minimálne niektoré skutočnosti hľadané v rámci druhého a tretieho rozhodnutia o inšpekcii potenciálne odkazovali na zámer dopustiť sa porušenia a mohli sa nachádzať v priestoroch žalobkyní. Z týchto rozhodnutí vyplýva, že ide o informácie týkajúce sa rozdielnej praxe DUSS diskriminačnej povahy uplatňovanej voči konkurentom, najmä na poskytovanie nedostatočného prístupu k terminálom, poskytovanie menej účinných služieb a zamietnutie prístupu k terminálom. Je však ťažko predstaviteľné, že by tieto informácie vo veci samej boli Komisii dobrovoľne oznámené v rámci žiadosti o informácie podľa článku 18 nariadenia č. 1/2003, najmä vzhľadom na riziká hroziace podniku v prípade porušenia článku 102 ZFEÚ.
- 215 Následne dôvody uvedené v bodoch 209 a 211 vyššie v súvislosti s významom podloženia existencie aktívnej protisúťažnej stratégie podniku a subjektívnych posúdení spolupracovníkov platia aj pre druhé a tretie rozhodnutie o inšpekcii. Okrem toho treba pripomenúť, že na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, Komisia mala právomoc na vykonanie inšpekcie a nebola povinná koordinovať sa s vnútroštátnymi orgánmi (pozri body 199 až 205 vyššie).
- 216 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenie, že musia existovať osobitne závažné dôvody, ktoré by odôvodňovali na seba nadväzujúce inšpekcie, je pravda, že Komisia má v prípade na seba nadväzujúcich inšpekcii ešte predtým, než k daným inšpekciám dôjde, určité množstvo informácií získaných počas predchádzajúcich inšpekcii. To však neznamená, na rozdiel od tvrdenia žalobkyní, že Komisia musí pre ňu potrebné dodatočné informácie získať formou žiadosti o informácie podľa článku 18 nariadenia č. 1/2003 alebo že novú inšpekciu odôvodňujú len osobitne závažné dôvody. Z judikatúry citovanej v bodoch 193 a 194 vyššie totiž vyplýva, že voľba Komisie medzi inšpekciou nariadenou rozhodnutím a iným vyšetrovacím opatrením nutne nezávisí od takých okolností, akými je osobitná závažnosť situácie, mimoriadna naliehavosť alebo potreba absolútneho utajenia, ale od potreby vyšetrovania, ktoré bude vzhľadom na osobitosti konkrétneho prípadu primerané. Komisia sa teda môže oprávnenne domnievať, že je nevyhnutné nariadiť doplňujúce preverenia, ktoré jej umožnia preukázať existenciu údajného porušenia, hoci už disponuje informáciami a dôkazmi o existencii porušenia získanými počas predchádzajúcich inšpekcii.
- 217 Na základe úvah uvedených v bodoch 206 až 216 vyššie treba zamietnuť všetky tvrdenia žalobkyní týkajúce sa skutočnosti, že by žiadosť o informácie podľa článku 18 nariadenia č. 1/2003 vo veci samej bola postačujúca a že z tohto dôvodu sú rozhodnutia o inšpekcii neprimerané.
- 218 V treťom rade tvrdenie žalobkyní týkajúce sa neexistencie skutočnosti preukazujúcej existenciu reálneho rizika zničenia alebo zatajenia dôkazu v prípade žiadosti o informácie podľa článku 18 nariadenia č. 1/2003 nemôže mať úspech.
- 219 Po prvé ani nariadenie č. 1/2003, ani judikatúra neobsahujú takéto obmedzenie. Po druhé na rozdiel od tvrdenia žalobkyní nejde o jediný dôvod odôvodňujúci rozhodnutie Komisie uskutočniť inšpekciu, hlavným dôvodom je nájdenie informácií, ktoré by mohli mať žalobkyne a ktoré by predovšetkým mohli odhaliť stratégiu vylúčenia konkurentov. Po tretie z dôvodov uvedených v bodoch 208 až 214 vyššie a vzhľadom na okolnosti veci samej tvrdenie o chýbajúcich dôkazoch preukazujúcich existenciu rizika zničenia treba zamietnuť. Po štvrté existencia rozsudku Oberlandesgericht Frankfurt-am-Main (pozri bod 204 vyššie) nemôže viesť k záveru, že neexistovalo riziko zničenia údajov, ku ktorému dospeli žalobkyne.

- 220 V štvrtom rade, pokiaľ ide o údajné porušenie prezumpcie nevinoty, treba pripomenúť, že zásada prezumpcie nevinoty tak, ako vyplýva najmä z článku 6 ods. 2 EDĽP, je súčasťou základných práv, ktoré sú podľa judikatúry Súdneho dvora chránené právnym poriadkom Únie.
- 221 Vo veci samej z desiateho odôvodnenia prvého rozhodnutia o inšpekcii vyplýva, že Komisia skutočne odkazuje na uznesenie Súdneho dvora z 27. apríla 1999, Deutsche Bahn/Komisia (C-436/97 P, Zb. s. I-2387), a na rozsudok Všeobecného súdu z 21. októbra 1997, Deutsche Bahn/Komisia (T-229/94, Zb. s. II-1689), v ktorých bolo potvrdené porušenie článku 102 ZFEÚ zo strany žalobkyň z dôvodu ich tarifnej praxe spojenej s inými skutočnosťami s cieľom odôvodniť riziko, že dotknuté podniky majú v úmysle zatajiť alebo zničiť dôkazy. Vysvetlenie Komisie, podľa ktorého jediným cieľom odkazu na tieto veci bolo zdôrazniť, že žalobkyne si boli vedomé možných následkov zistenia porušenia, a preto v prípade žiadosti o informácie podľa článku 18 nariadenia č. 1/2003 mohli mať snahu zničiť dôkazy, je viero hodné. Okrem toho táto skutočnosť môže byť relevantná pri voľbe rôznych vyšetrovacích opatrení. Napokon treba pripomenúť, že prvé, druhé a tretie rozhodnutie o inšpekcii sú rozhodnutiami nariaďujúcimi inšpekcii a že teda neobsahujú ani sankciu, ani zmienku o akomkoľvek zavinení. Za týchto podmienok treba konštatovať, že výhradu založenú na porušení prezumpcie nevinoty treba zamietnuť ako nedôvodnú.
- 222 V piatom rade, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyň, podľa ktorého žalobkyne nechápu, prečo Komisia napriek tomu, že vedela o existencii tohto rabatového systému od roku 2006, otáľala s uskutočnením tejto inšpekcie viac ako päť rokov, stačí konštatovať, že aj keď Komisia mala informácie, ktoré ju oprávňovali uskutočniť inšpekcie od roku 2006, ako tvrdia žalobkyne, toto konštatovanie nemá vplyv na primeranosť uvedených inšpekcií. Jednak treba pripomenúť, že je úlohou Komisie posúdiť možnosť začať vyšetrovanie a že na ochranu podnikov existujú predpisy o premlčaní.
- 223 Na základe všetkých týchto skutočností sa však nezdá, že Komisia vo veci samej konala neprimerane vzhľadom na sledovaný cieľ a tým porušila zásadu proporcionality, preto je vykonanie inšpekcií nariadených podľa článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 vzhľadom na osobitosti prejednávaneho prípadu primerané.
- 224 Za týchto podmienok piaty žalobný dôvod treba zamietnuť ako sčasti neprípustný a sčasti nedôvodný.

O treťom a štvrtom žalobnom návrhu

- 225 Svojím tretím a štvrtým žalobným návrhom žalobkyne žiadajú, aby Všeobecný súd jednak zrušil všetky opatrenia, ktoré boli prijaté na základe inšpekcií dotknutých vo veci samej, jednak Komisiu zaviazal vrátiť všetky kópie dokumentov, ktoré boli vyhotovené v rámci uvedených inšpekcií.
- 226 Pokiaľ ide o tretí žalobný návrh, treba konštatovať, že nie je v tomto štádiu možné dostatočne presne určiť predmet návrhu žalobkyň. Predovšetkým nemožno určiť, či sa tento návrh vzťahuje na akty napadnuteľné v zmysle článku 263 ZFEÚ. Tretí žalobný návrh teda treba vyhlásiť za neprípustný, lebo podľa článku 21 Štatútu Súdneho dvora a článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku ho nemožno považovať za dostatočne presný.
- 227 Pokiaľ ide o štvrtý návrh, treba uviesť, ako to tvrdí aj Komisia, že žalobkyne žiadajú Všeobecný súd, aby sa vyslovil k dôsledkom zrušenia rozhodnutí o inšpekcii, chcú dosiahnuť vyhlásenie účinkov prípadného rozsudku o zrušení, ktoré by zároveň ukladalo povinnosti Komisii, pokiaľ ide o jeho vykonanie. Keďže Všeobecný súd nemá právomoc v rámci preskúmania zákonnosti založenej na článku 263 ZFEÚ vyhlasovať deklaratórne rozsudky (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdneho dvora z 9. decembra 2003, Taliansko/Komisia, C-224/03, Zb. s. I-14751, body 20 až 22) alebo ukladať povinnosti, hoci by sa týkali podmienok vykonania jeho rozsudkov (uznesenie predsedu Súdneho dvora

z 26. októbra 1995, Pevasa a Inpesca/Komisía, C-199/94 P a C-200/94 P, Zb. s. I-3709, bod 24), štvrtý návrh žalobkyní treba vyhlásiť za neprípustný (rozsudok Všeobecného súdu zo 4. februára 2009, Omya/Komisía, T-145/06, Zb. s. II-145, bod 23).

228 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prejednávane žaloby treba zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

229 V zmysle článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyne vo veciach T-289/11, T-290/11 a T-521/11 nemali úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat ich na náhradu trov konania v každej z týchto vecí v súlade s návrhom Komisie.

230 Podľa ustanovení článku 87 ods. 4 prvého a druhého pododseku rokovacieho poriadku Rada, Dozorný úrad EZVO a Španielske kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloby sa zamietajú.**
- 2. Deutsche Bahn AG, DB Mobility Logistics AG, DB Energie GmbH, DB Netz AG, DB Schenker Rail GmbH, DB Schenker Rail Deutschland AG a Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße mbH (DUSS) znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinné nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii.**
- 3. Rada Európskej únie, Dozorný úrad EZVO a Španielske kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Pelikánová

Jürimäe

van der Woude

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 6. septembra 2013.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu	2
Prvá inšpekcia	2
Prvé rozhodnutie o inšpekcii	2
Priebeh prvej inšpekcie	4
Druhá inšpekcia	5

Druhé rozhodnutie o inšpekcii	5
Priebeh druhej inšpekcie	6
Tretia inšpekcia	6
Tretie rozhodnutie o inšpekcii	6
Priebeh tretej inšpekcie	7
Konanie a návrhy účastníkov konania	7
Právny stav	8
O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení práva nedotknuteľnosti obydlia z dôvodu chýbajúceho predchádzajúceho súdneho povolenia	9
O prípustnosti	9
O veci samej	11
O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení práva na účinné súdne preskúmanie	16
O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení práv žalobkýň na obranu v súvislosti s nezrovnalosťami, ktoré ovplyvnili priebeh prvej inšpekcie	18
O dôkladnom prehľadaní kancelárie pána M.	21
O sporných dokumentoch a heslách	21
O konaní Komisie pred začatím prvej inšpekcie	23
O štvrtom žalobnom dôvode založenom na opise predmetu inšpekcii v prvom, druhom a treťom rozhodnutí o inšpekcii	24
Prvé rozhodnutie o inšpekcii	25
Druhé a tretie rozhodnutie o inšpekcii	26
O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality	27
O treťom a štvrtom žalobnom návrhu	32
O trovách	33